

FERENCE KÖZLÖNY

1938. Április hó

XVIII.

TARTALOM :

Terciárius naptár.

Mikor az Élet szól . . .

P. Árvavári Agnellus OFM.: Kísírfelirat.

P. Takács Ince OFM.: P. Molnár Arkangyal OFM.

Pálffy Erzsébet grófnő: Nem leszünk jobbak!

Hainiss Elemérné: Három nap és mélkedéseinek utóhangjai.

P. Roznik Rajnér OFM.: Krisztus útján utolsó ítélet.

Pálffy Erzsébet grófnő: Hinnérde nem értem.

József testvér: A terciárius szabály magyarázata.

P. Kaizer Nándor OFM.: A ferenczi rendi atyák működése a Vízivárosban és a budai Országúton

Vianney Szent János mondásai.

Gertrud nővér: Amikor olvasgatok . . .

Kérdezek, felelj!

Cesare Guastí.

P. Szabados Anzelm OFM.: A Szentírás olvasása.

Longinus, egy napon a katonául leszel!

Könyvekről.

Rendi élet.

Szerkesztői üzenetek.

Mikor az Élet szól...

Márta megtudja, hogy jön az Úr. Elébe siet, hiszen nagy a bánata: bátyja már négy napja halott... Bethániától északnyugatra találkozik Jézussal a betfagei kőnél. Első szava a reménykedés és a bizalom egyszerű nyilatkozása. Jézus biztatja: Fel fog támadni testvéred. Én vagyok a föltámadás és az élet; aki énbennem hiszen, még ha meg is hal, élni fog. (Jn. 11, 22—25.)

Ennél a kis betfagei templomnál szállott számarra Jézus, hogy dadalmasan bevonuljon Jeruzsálembe, mint az élet és a béke Királya. Innen indult Lázár feltámasztására, és innen kezdte el a nagyhét megváltó

tó művét. Az öröm ujjongása szállt felé, mert a szívekből kitört a hála és a szeretet érzése. Mindenkit meghódított, csak ádáz ellenségei, a farizeusok, mondták egymásnak bosszankodva: Látjátok, hogy semmire sem mentek? ime az egész világ utána indult. (Jn. 12, 19.)

Az irigységnek fáj, ha Isten ajándékait másban látja. A farizeusok szerették volna elhallgattatni Jézus dicséretét. Az isteni Üdvözítő azonban ilyen választ adott: Mondom nektek, hogyha ezek hallgatnak, a kövek fognak kiáltani. (Lk. 19, 35—40.) Az élet Urát mindenki magasztalja, csak a megátalkodott és kevély szív némul el akkor, amikor túlradó magasztalást várhatna tőle Alkotója. Sajnos, az ilyenek nem ismerik fel a kevély Isten terveit. Így aztán amit az örök Jóság boldogulásukra, békéjükre adott, az által vakulnak meg, és fordulnak Uruk-Istenük ellen.

Vagyonukat, tehetségüket, előkelő állásukat és tekintélyüket csak maguk számára kamatoztatják. Zsugori módon idegeskednek és sárgulnak, ha más is boldogul. Ilyenkor aztán szent ábrázattal, a jó akarat leple alatt gáncsolnak el mindent, amit nem ők kezdeményeztek. Elfelelték Jézus mondását: Hacsak a földbe esett gabonaszem el nem hal, egymaga marad; ha pedig elhal, sok termést hoz. (Jn. 12, 24—25.) Aki a lelkekért dolgozni kíván, az essen a „földbe”: alázza meg magát, rejtezzék el egé-

szen Krisztusban és önmagának teljes háttérbeszorításával keresse egyedül Jézust és a lelkeket, akkor bő gyümölcsöt terem.

Sokszor megrendül az isteni Mester hű munkásainak lelke, és fölkiáltanak: Atyám, ments meg engem ettől az órától! — Ilyenkor azonban sohasem hagyja el híveit a jó Pásztor. Megvigasztalja őket szava: Aki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is! (Jn. 12, 26—27.) Itt is (a szenvedésben, megaláztatásban), ott fenn is, a dicsőségben Vele és Nála akarok lenni! Tehát csak egy az utam: Előre Jézussal, Jézusért, Jézusban!

Két sírfelirat.

Irtta P. Árvavári Agnellus OFM.

A világ történelmének eseményeit a századok évkönyvei örökítik meg. Sokszor véres, ritkábban vertelen lapokon. Ha ezeket forgatjuk, a keresztény húsvét csodás eseményénél akarva — nem akarva is meg kell állanunk. Ide s tova kétezer éve jegyezték fel, és azt látjuk, hogy mérhetetlen hatásokat eredményezett az egész világon . . .

Egyszerű szavak: Jézus Krisztus, az Isten egyszülött Fia, meghalt a gólgotai keresztfán és harmadnapra halottaiból feltámadott! (Mt. 58, 6; Mk. 16, 6; Lk. 24, 5—6; Jn. 20, 9.)

Ezt a nagy titkot ünnepeljük húsvét ünnepén. Ezért zsong a diadalmas Allelujának hálaéneke és zengik a harangok: Krisztus feltámadott!

*

A temetőben korhadó keresztfák és márványtáblák hirdetik, hogy a hideg hantok alatt pihen valaki, akit az életben édesapám, édesanyám, hitvestársam, gyermekem, testvérem, rokonom, barátom néven szólítottunk. És a jelzőtábla mindössze ennyit mutat: „Itt nyugszik“!

Kikerülhetetlen sorsa ez mindenegyres emberi életnek. „Itt nyugszik“! Koldus, vagy király? Egyre megy. „Itt nyugszik“! Vége földi életének.

A jeruzsálemi temetőben fehér sírokban pihennek az elhunytak. Egynek*) fölírása azonban különbözik a többitől. Ez olvasható rajta: „Föltámadott, nincs itt“. (Mk. 16, 6.)

Mi ez?

A kis katekizmus magyarázza már mindezt. Egyszerű szavak, de tartalmuk örök igazság. Jézus halála után harmadnapon ismét egyesítette lelkét a testével és dicsőségesen föltámadt.

Mikor az élet és halál korlátlan Úra nagypénteken kimondotta az utolsó szót: „beteljesedett“, akkor meg akarta mutatni azt, hogy hatalmában állott magasztos életét és rózsapiros vérént büntörlesztő

*) Szűz Máriának teste se maradt sírjában, mert föltámasztotta Isten. Fiával legyen az Égben.

áldozatul följánlani a kereszt királyi oltárán a megsértett isteni igazságosság teljes kiengesztelésére. Szentírási nyelven ez így hangzik: „Jézus Krisztus odaadatott bűneinkért és föltámadott megígazolásunkért”. (Róm. 4, 25.)

Jézus föltámadása olyan szent titka hitünknek és munkája a fölséges Istennek, mint amilyen csodálatos volt a Szentlélek működése akkor, amikor titokzatos teremő ereje előkészítette a legtisztább Szűzet az istenanyai méltóság nagy kiváltságának kegyelmére. Sőt még nagyobb, mert „ha Krisztus föl nem támad, hiába a ti hitetek”. (1. Kor. 15, 14.)

Az Élet diadala ez a halál fölött!

Képzeltető, milyen nyomasztóan hat a győzelmet arató hadseregre azt látni, hogy a döntő pillanatban a vezér elesik. Érthető, hogy nagyon leverte az apostolokat is a Golgotán végbement megrendítő esemény: Jézus halála. Csakhogy az isteni Üdvözítő nem olyan hadvezér, akinek önfeláldozása hadseregét biztos győzelemre juttatja ugyan, de az önfeláldozó vezér felett úrrá lesz a halál. Jézus kész megváltásunkért a végső és döntő harcra és a keserű kihalálra is, de öneréből harmadnapra feltámad és a halál felett aratott diadalával igazolja isteni voltát, övéinek pedig megrnutatja, mekkora dicsőség vár rájuk, ha Mellette hűen kitartanak és Evangéliumáért áldozatosan apostolkodnak.

Ugyan milyen remény éltethette volna az apostolokat, ha azal a lehangoló csalódottsággal kellett volna Krisztus tanítása mellett síkra szállaniok, hogy a Mester sírjára is e két szót voste a történelem évkönyve: „Itt nyugszik.” — Vége mindennek!

De helyette ez áll: „Föltámadott, nincs itt!”

Mit meg nem tettek Krisztus ellenségei, hogy a föltámadás letagadhatatlan igazságát a történelem évkönyvéből kitöröljék. Ezt elérniök azonban sohasem sikerült. Szokásos természete már a romlott embernek, hogy amikor egyik hibáját palástolgatja, más, még nagyobb hibát követ el. A farizeusok álnokul, siralmas lelki vakságukban a megvesztegetés pénzével színültik megtömték a katonák zsebét, csakhogy elhallgassák, illetve másra váltctzassák a föltámadás igazságát. „Mondjátok, hogy eljövénék tanítványai az éjjel és ellopták őt, míg mi aludtunk.” (Mt. 28, 13.)

Igaz ugyan, hogy minden hazugság valamiképpen beszennyezi az igazság ruházatát, de ki látott már olyan vakmerőséget, hogy a föltámadás igazságára a hamisság ráakarja aggatni a maga szennyes rongyait? Ha a Golgotán haldokló Krisztus hidegülő Szívében az isteni szeretet lángjai is örökre kialudtak volna, akkor honnan van az, hogy a Kálvária hegyének áldott keresztfája és Jézus Sírja ma is az emberiség köztiszteletének tárgya?!

Jézus megjövendölte feltámadását (Mt. 12, 40; 16, 21; 17, 21--22; 20, 19; Mk. 8, 31; 9, 30--31; 10, 34; Lk. 9, 22, 44; 11, 30; 18, 33; Jn. 2, 19, 21.) Nem engedhette tehát, hogy a hazugság és ármány még látszólag se győzedelmeskedjék. „Krisztus ugyanis azért halt meg és támadt föl, hogy a holtaknak is, élőknek is az Úruk legyen”, (Róm. 14, 9.) Atyjánál közbenjárjon érettünk és a világ végén ítélkezzék. (Mt. 24, 30; Mk. 15, 62; Róm. 8, 34.) Az aposto-

lokat és a tanítványokat megzavarta Jézus halála, mert nem értették meg, hogy Jézus miért járja a kereszt királyi útját, a golgotai halál után pedig egészen összetört lelkük és szinte szárnyukszegetten zárkóztak be az utolsó vacsora termébe. Mikor azonban a húsvéti Sír diadalát és Jézus megdicsőült alakját látták, megvilágosult lelkük a Szentlélek erejével felrázta az egész föld kerekességét . . .

Ma a diadalmas keresztény hit gyökeret vert az emberi szívekben és legalább 700 millió lélek imádkozza áhitattal: Hiszek Jézus Krisztusban, aki harmadnapon halottaiból föltámadt!

A kereszténység megdönthetetlen hitrendszere a föltámadás örök és letagadhatatlan igazságában megkapta végleges hitelesítését. Eppen ezért „a kereszt tövénél szakadozni készülő hit fonala oda lett kötve a föltámadás Sírjához és ez vezeti az Anyaszentegyházat és az Egyházban a híveket az élet útvesztőin keresztül biztonságban, hogy életük alkonyán visszatálhassanak Jézus dicsőséges Sírjához, hogy ebben a hitben és igazságban megtalálhassák saját föltámadásuk Zálogát”. (Kovács L.)

„Itt nyugszik”. Elkerülhetetlen emberi életsors ez!

„Föltámadott, nincs itt”. Ez az isteni diadalnak örök biztosítéka!

† **P. Molnár Arkangyal O. F. M.**
1888—1938.

P. Takács Ince O. F. M. (II.)

Ezenkívül azonban önálló művei is jelentek meg. Ezek többnyire rendi vonatkozásúak voltak. Eme könyveiben általában mély gondolkodásról, filozófiai szabatoságról, a tárgy világos előadásáról és megkedveltetéséről tesz tanuságot. Eme munkái a kiadás évének sorrendjében a következők: *A lélek gondozás indítóokai*. Kolozsvár, 1917.; nagy horderejű munkája a ferences hazai irodalomban a vasoskötetű (535 old.) *A ferences szellem*, Szombathely, 1927. Ez a mű az 1926—27-i szentferenci jubileum esztendejének egyik legkiválóbb ferences terméke és eseménye. Hatalmas felkészültséggel áll ki: *Assisi Szent Ferenc stigmái*, Budapest, 1929 c. könyvében Szent Ferenc sebhelyeinek védelmére. Az 1931. évi Szent Antal-jubileumi év jelentőségének mélyítésére szolgált a *Páduai Szent Antal jellemrajza*, Budapest, 1931. c. kiadványa. Egy nagyobb értekezése is megjelent az 1926-i Szent Ferenc jubileumi évét szolgáló és P. Buttykay Antal szerkesztésében megjelenő *Szent Ferenc Nyomdokain* c. műben, amelyben Szent Ferencnek hatását Szent Klárára vetíti elénk. Címe: *Scifi Klára Szent Ferenc nyomdokai*ban. Ezt az értekezést különnyomatban is nyilvánosságra bocsátotta.

P. Arkangyal tehát ferences irányú könyveivel számottevően közreműködött az utolsó évtizedben a magyar franciskánus irodalom gyarapításában.

4. Meg kell még emlékeznünk P. Arkangyalról, mint szónokról is. Ő, aki a keresztény skolasztikus bölcselettel egészen át volt hatva, és több, mint egy évtizeden keresztül a teológiai erkölcsstannak is előadójaként szerepelt, — gazdag vértetéssel szerelődött fel az egyházi szónokoknak magasztos hivatására. Szónoklatai magukon hordozták a világosság, népszerűség és gyakorlatiasság jellegzetességeit. A tárgy pontos körülírása, a kitűzött cél tisztánlátása és a bizonyítás ereje mindig megkapóvá varázsolták beszédeit. A modern életnek folytonosan szemmeltartása, egyházas érzésének heve és szociális kérdéseknek témakörébe való bekapcsolása mindig újszerűvé és gyakorlatiassá, korszerűvé tették szónoklatait. Beszédeiben uralkodott az egyszerűség, a világos fölosztás pedig tagozottá és könnyen áttekinthetővé tette mondanivalóját. Nevezetesek voltak budapesti 1921—24-i szentbeszédei, amikor a katolikus Erkölcsstanból vette beszédeinek tárgyát az egyes vasárnapokon. Ugyanezt folytatta (1924—26) két éven keresztül Nagykanizsán is. Kiváló volt, mint nagybőjti szónok is.

Égész papi működése idején, de főleg 1930 óta élt a népmiszsióknak. A nép lelki szükségleteinek megérzése és a krisztusi élet szeretete hatotta át missziós szentbeszédeit. Nevezetesek voltak az 1920-ban és 1935-ben Szombathelyen és az 1935-ben Budapesten megtartott népmiszsiói. A missziók tartásában kifogyhatatlan volt; csak az utolsó két évben a rendtartomány hivatalos közlönye szerint is legalább 19 helyen, illetve 19-szer tartott missziót. Jeles volt, mint konferencia-szónok és mint lelkigyakorlat-vezető is. Utoljára az 1937. évi júniusban összejött országos papi gyűlésen tűnt fel, amidőn az ország papsága előtt sikeresen fejtegette a *ferences gondolatnak érvényesülését a missziókban* és három kidolgozott mintabeszédét is nagy hatással olvasta föl ugyanott. A missziós papi egyesületnek egyik alelnökévé választották. Szándéka volt különben a jó P. Arkangyalnak, (amire e sorok írója is lelkesítette és buzdította), hogy kiad egy kötet missziós-beszédet. Sajnos, erre már nem jutott ideje.

A rendtartomány és a magyar ferences irodalom, de a magyar katolikus Egyház is tartalmaz, értékes, útmutató, a lelkeket szerető tagját veszítette benne.

Bármily nehezen is búcsúzunk P. Arkangyaltól, mégiscsak megnyugtat bennünket a gondolat, hogy az örök Bíró az Ő országának ily nemesen dolgozó szolgáját megjutalmazza. Hisszük, hogy már hallotta Krisztusnak boldogító szavait: „*Jól van, derék és hű szolgám, menj be Urad örömébe*“ (Mt. 25, 21). De halljuk róla a prófétai szót is (Dán. 12, 3.): „*Akkor az értelmesek ragyogni fognak, mint az ég-boltozat fénye, s akik igazságra oktattak sokakat, tündökölnek örökön örökké, miként a csillagok*“.

A felelősség tudata.

Daniel Webster amerikai államférfit egyszer megkérdezte néhány politikai, hogy mi volt a legnagyobb gondolat, ami a szívéet eltöltötte:

— Személyes felelősségemnek érzése volt a legnagyobb gondolat, ami eszembe jutott — hangzott a nemvárt válasz. — Ez mázsás súlyl nehezedett rám, valahányszor rá gondoltam.

Nem leszünk jobbak!

Lita Pálffy Erzsébet grófnő.

— Testvérek, — kezdte előadását P. Antal — tekintettel az Eucharisztikus Világkongresszusra, az elmúlt hónapokban sok beszédet tartottam a gyakori szentáldozásról. Vidéken is. Az egyik városkában szöbalegyedtem egy öreg nénivel és megkérdeztem, gyakran áldozik-e? ... Nem a felelte ... És miért nem? -- Hát tudja, főtisztelendő atya, — hangzott a válasz — volt idő, hogy naponta áldoztam, de mikor aztán láttam, hogy nem leszek jobb tőle, meg az ismerőseimen sem igen fog az Úr Jézus nagy szent Teste, elmaradtam ... Gondoltam, minek szedni az olyan orvosságot, ami nem használ ... Testvéreim, először megdöbbentem az öregasszony szavain, de aztán gondolkozóba estem és rájöttem hogy csakugyan így van. Sajnos, az igazság az, hogy áldozunk, talán havonta, hetenként vagy akár naponta is és mégis, a legnagyobb jóakarattal sem lehet rólunk elmondani, hogy az angyalok kenyerét esszük ... Szemünk épp oly hamis és irigy marad, nyelvünk épp oly mérges és éles, szívünk épp oly kemény és érzéketlen a szegények és szenvedők iránt ... Otthon a családban és künn a munkahelyünkön épp oly elviselhetetlenek, gorombák, gyűlölködők, közönségesek, épp oly neveletlenek, udvariatlanok, barátságtalanok, hazudozók vagyunk, mintha sohasem fogadtuk volna magunkba az Úr Jézust ... Dehát miért van ez így? ... Miért nem leszünk jobbak? Testvérek, ha valaki a legjobb ételeket sem tudja megemészteni, ha a legjobb táplálkozás mellett sem nő, nem erősödik, s egészséges nem lesz, ott valami nincs rendjén ... De nem a táplálékban, hanem a szervezetben van a hiba, a testben van valami hiány ... Így van a lelki táplálékkal is. Azoknál a keresztényeknél, akik áldoznak, de nem lesznek jobbak, hiányzik valami. Hiánvzik a tiszta szándék, a természetfölötti beállítás, hiányzik a belső meggyőződés vagy ami a leggyakoribb: *a jó előkészület* ...

— Nézzük csak, mit tesz a legtöbb ember a szentmise, illetve ezzel kapcsolatban a szentáldozás előtt, alatt és után ... Sok keresztény lélekkel beszéltem, kértem őket számoljanak be őszintén cselekedeteikről és gondolataikról s aztán jegy eteket készítettem a legjellemzőbb esetekről. Vegyük pl. X. asszonyt. Kilép az utcára. Néhány lépést tesz és összetalálkozik jámbor szomszédnőjével, aki ugyancsak szentáldozáshoz készül. Együtt folytatják az utat s közben beszélgetnek. Miről? ... Hát Istenem: szép idő van ... Milyen rosszak a mai viszonyok! ... A vaj megint drágább lett négy fillérrel ... Mit szól hozzá, hogy az egyik városi tisztviselő sikkasztott ... Persze a felesége ... Emlékszik esküvőjükre? Olyan ruhája volt mint egy hercegnőnek ... Erről jut eszembe ... és így tovább. Más: Egy férfi lohol az utcán. Dohog magában: megint el fogok kénni a miséről, mert az ember nem képes idejében megkapni azt a kis melegvizet. A borotvapengém is olyan tompa, mint egy rossz bicska. Össze van vágdalva az egész arcom. Az embernek rosszabb sora van mint a kutyájának ... No, már megint teleragasztották a

falakat választási plakátokkal! Mit is mondott tegnap X. a választásokról? Igen, most jut eszembe: szép kis botrány! Más: Fialalány lép ki a kapun. Rémes, hogy zuhog az eső! Jó lett volna kalocsnit húzni, de azt az ócska rongyot mégsem húzhatom fel. No tessék! ez az ostoba soffőr nem tud jobban vigyázni! Tele fröcskölt sárral. Most menjek végig így a városon. Oh, milyen utálatos ez az egész élet! Legjobb volna meghalni... Így folytathatnám napestig, de azt hiszem, felesleges. A vége mindennek az, hogy megérkezünk a templom kapujához és Jézusra senki sem gondolt...

— Helyes! — szolt közbe valaki a hallgatóságból.

¶ Jeruzsálem egyik legszentebb része. Az első torony mellett látható szentély: *Jézus megostorozásának helye*. Mellette áll biblikus főiskolánk és a szentföldi múzeum.

A következő kupola: *Jézus halálraitélésének és a kereszt fölvételének szentélye*. A II. stáció.

A mögötte emelkedő magas kupola: Az ECCE HOMO bazilikája. Alatta látható a Lithostrotos.

— No de folytassuk — szolt Páter Antal. — Bemegyünk a templomba, elhelyezkedünk és elkezdünk imádkozni. Illetve azt hisszük, hogy imádkozni fogunk. Mert mit jelent imádkozni? Szívünket Istenhez emelni! De hát hol van a mi szívünk? A gazdái a szántásnál, vetésnél; a béresé a marháknál; a falusi asszonyé a piacon; a baromfinál, kenyérdagasztásnál; a városi háziasszonyé a piacon; az elegáns hölgyé a divatszalonokban és az ötórai teán; az irodista lányé az írógépnél; a tanítónőé az el nem készített tanítási terven jár; a diáké a délutáni focimeccsen vagy kiránduláson; a tisztviselőé az el nem intézett aktákon; a munkásé a gyárban, műhelyben...

De mi az? ... Már csöngetnek is az áldozáshoz — eszmélünk magunkra. Hallatlan! hogy ez a pap milyen gyorsan misézük! Az ember igazán nem jut hozzá, hogy tisztességesen előkészüljön! ... Tehát indulunk az áldoztatórácshoz. Megyünk Jézus felé, hogy szívünkbe fogadjuk Üdvözítőnket és egykor Bíránkat... Testvérek, mire gondolunk ilyenkor? Örül, ujjong, a lelkünk, mint azé a népe, amely pálmavasárnap hangos hozsannázással fogadta a Megváltót? Dehogy kérem, dehogy! ...

Es ha visszamegyünk a helyünkre, van-e Jézus számára mondanivalónk! Megköszönjük-e jóságát és velünk szemben tanusított türelmét? Tudunk-e beszélgetni vele gyermeki egyszerűséggel mint az anya gyermekével, a fiú atyjával, a barát barátjával? Imádkozunk-e lelki-teszt szükségünkért? hozzátartozóinkért? jötevőinkért? azokért, akiket megbántottunk? Imádkozunk-e a hazáért, a bűnösök megtéréseért, a pogányokért, a haldoklókért? Dehogy, kinek van erre ideje! Most már azon jár az eszünk, hogy sietni kell...

No és ha kilépünk a templomból? Látszik-e rajtunk, viselkedésünkön, szavainkon, hogy áldoztunk? Vagy elragad a mindennapi élet árja és Krisztus számára nincs többé egyetlen gondolatunk? Hát valahogy így van. Még azok is, akik az áldoztatórácsnál mindent megígérnek, még a halálra is készek, mihelyt kijönnek a templomból, más emberek lesznek: ájtatoságnak, türelemnek, felebaráti szeretetnek semmi nyoma rajtuk. A kísértések ellen küzdeni, a kötelességeket lelkiismeretesen végezni, a mindennapi keresztet béketűréssel viselni, minderről szó sincs... Testvérek, hát lehet így gyümölcse a szentáldozásnak? Lehetünk-e így jobbak?

— Testvérek, értsük meg: *Jézus fogadására elő kell készülnünk s aztán, amikor már nálunk van, oda kell adnunk magunkat Neki egészen! Egyesüljünk Vele! Ez azt jelenti, hogy vállaljunk életközösséget, szeretetközösséget, fájdalomközösséget, áldozatközösséget Üdvözítőnkkel és a templom kapuján kívül is úgy éljünk, hogy elmondhassuk: nem én élek, hanem Krisztus él bennem!*

Három nap elmékedéseinek utóhangjai.

Irta Hainiss Elemérné.

Mikor olvastam a „Catholic-Fireside“-ben néhány hónap előtt az Asszisi Szent Ferencről szóló cikket, újra átváltottam elmékedéseim régi vágányára.

Hallottam a madarak énekét... és diszharmónia nélkül örülhettem az állatok becsületes hűségének.

El tudom képzelni assisi Szentünk lelkületét, hogy nagy csalódásai-ban a természet ölen pihent meg Istenben.

Jó helyen járt Szent Ferenc, amikor az erdő mélyén kereste felzaktatott lelkének békéjét, — akár Lenau „Zuflucht“-jának megsebzett öze...

Mert:

A Vigasszal csakis csendes helyen, Isten kíséretében találkozhatunk. Találkozhatunk még fájdalomban is Istennel... Ez kitüntetés!

Öröm, ha meglátjuk mindennapi életünkben; Segítség, ha lelkigyakorlat alatt megérezzük Őt!

Erre kellett akaratlanul is gondolnom, amikor három napon keresztül megfigyeléseket tehettem.

* * *

Bár sok emberben megvan a vágy, különösen lelkigyakorlatok alatt szerzett benyomások után, hogy a lelkiéletben tökéletesítse magát, mégis hamar visszaesik régi hangulatába, amint elhatározását nehéz feladatnak érzi és az első nehézségbe ütközik.

Pedig milyen fontos lenne, ha lelkükkel szemben több türelmet mutatnának!

Ne felejtsük el, hogy a tökéletesedés lépcsőfokán nem juthatunk fel egyszerre, mint ahogy a bűnök se süllyeszti az embert egyszerre a legutolsó fokra.

Ahogy emlékünkből állandóan visszaidézünk egy-egy megkapó operáriát, úgy őrizzük meg szívünkben is a lelkigyakorlat idejének legszebb vezérgondolatát: *Krisztus törvényeinek megtartását.*

Miért gondoljuk ezt oly nehéznek?

Shakespeare azt mondja, hogy jó lenne, ha csak fél annyira tartanák meg az emberek Isten parancsait úgy, — mint az állam törvényeit. Biztosan meg is van sok emberben az a vágy, hogy lelkét Isten óhaja szerint állítsa be. . .

Akkor azonban:

Meg kell értenie, hogy a kötelességek teljesítése csak akkor erény, ha szeretetből történik. Az erény ugyanis Istentől táplálkozik és segítségével fejlődik.

Isten pedig maga a Szeretet. És boldog, aki Őt teszi örömei forrásává, és dicsőítet is csak Tőle vár.

Az Ő elismerése fölemel és boldogít, — az embereké sokszor megaláz és koldússá teszi. Lelkünk ugyanis az örökélet küszöbén üres kézzel kerül Isten elé, ha itt emberi dicsőretért cselekedett. Az igazi kincset dicsőíteni úgysem kell, — annak legföljebb meglepődött lélekkel örülünk és vigyázunk rá, mint mindnyájunk értékére.

Ne bénítsuk meg tehát az erényeket dicsőrettel, mert ez sok csalódást, — fájdalmat jelent a törekvésekben és ellenségeink lelkében is önkénytelenül fölébresztjük a szunnyadó ellenszenvet.

Bár:

Ha akármilyen képtelenségnek tűnik is fel, — ellenségeink legjobb barátaink, mert öntudatlanul és akaratlanul is jót tesznek velünk. Ellen-súlyozzák az elkényeztetést és rákényszerítenek a Krisztus felé vezető utra! Törekvésünk így éri el az eszményi célokat és lelkünk kiegyensúlyozottsága lesz jutalmuk a földön és odaát a mennyország.

Sohasem felejttem el azt a jelenetet, amikor egy közismerten szereplő hölgy társaságban kijelentette, hogy gyűlöli a kiegyensúlyozott embereket. Következő pillanatban az egyik hölgyhöz fordult és azt mondta: „Te olyan kiegyensúlyozott vagy!“ — Az illetőnek legfőbb vágya volt, hogy elérje a lélekművelés e fokát. Azért azt hiszem, soha nem örült gorombaságnak úgy, mint akkor!

Krisztusi lelkületünk mellett tehát akkor teszünk legnagyobb bizonyosságot, ha szeretjük ellenségeinket nem úgy mint „barátainkat“, — hanem azért, mert valóban ők a legjobb barátaink gyűlölködéseiken, — kisebbitéseiken, — és minden előre nem látott cselekedeteiken keresztül.

* * *

Hogy tehát három napos elmélkedésünk lelki elmélyedést jelenthesen életünkben, — tartsuk boldog kötelességünknek, hogy *Krisztushoz méltóan menjünk át életünkön a köznapok küzdelmes fáradalmi közben is!*

Krisztus útján.

Írta P. Roznik Rajnér O. F. M.

A végső dolgok. (Folytatás)

Az utolsó ítélet.

Az ember józan esze, erkölcsi igazságérzete is megköveteli, hogy legyen egy általános, mindenre kiterjedő, nyilvános számadás, ahol az Isten mindentudásának fényében, az abszolút, a teljes igazság jegyében, ítéletre kerül minden ember. A világ teremtésétől az idők végéig mindennek ki kell nyilvánulnia, rejtekben nem maradhat semmi! A történelmi események elindítóinak szándékai csak úgy, mint a puszták magányában vezeklő remetéknak fohászai, a való igazság mérlegén megméretnek és az összemérés előtt feltárulnak. Minden leplezett rosszság napfényre jut, minden titokban gyakorolt erény nyilvánosságra kerül . . .

Felelősség nélkül cselekedni nem lehet! A szuverén uralkodók, a régi idők koronás zsarnokai, csak úgy számadásra vonatnak, mint a modern diktátorok. Az Istentől elrugaszkodott Leninek, Sztalinok, Callesek, Caballerók tetteit mérlegre teszi az elfogulatlan, igazságos Bíró, akárcsak a kórházi betegágyak mellett elsorvadó apácák áldozatos, szeretettől izzó erényeit. Egyik jutalmát, másik büntetését veszi a tökéletes igazság mértéke szerint. *Felelőtlenül nem történhet semmi!* Mindenről számot kell adni!

Erről a félelmetes végső nagy számvételről többször szóllott isteni Üdvözítőnk. Döbbenetes részletességgel előre figyelmeztetett ennek bekövetkezéséről, hogy életünk folyamán szemünk előtt lebegjen, cselekedeteinket ennek figyelembevételével irányíthassuk. A felelősség tudata, a számadás meggondolása nagy erőforrást jelent a rossz elkerülésére, a jónak gyakorlására. Főként, ha ráeszmélünk arra a megmásíthatatlan igazságra, hogy a végső felelősségrevonás alkalmával a jóért örök jutalom, a rosszért örök büntetés jár. Ez lesz az igazi jutalom és a másik oldalon az igazi büntetés . . .

De lássuk, mit közöl erről az isteni kinyilatkoztatás!

Szent Máté a 24. fejezetben írja, hogy az Üdvözítő, midőn a farizeusokat és írástudókat dörgedelmes beszédben figyelmeztette a rájuk következő szomorú végre, nyolcszoros jajt kiáltva rájuk; kijöve a templomból, apostolaival nézegette a templom épületeit. Egyszer

csak megszólal és mondá nekik: „Látjátok mindezeket? Bizony mondom nektek, nem marad itt kő kövön, amely le nem rontatnék”. A tanítványok annyira meglepődtek, hogy csak akkor, amikor az Olajfák hegyére értek és leültek, kérdezték meg: „Mondd meg nekünk, mikor lesznek ezek és mi lesz jele eljövetelednek és a világ végének?” Az Úr Jézus meghitt, bizalmas beszélgetés közben döbbenetes részletességgel és nyíltsággal felel a kérdésre. Leírja Jeruzsálem pusztulását, lakóinak borzalmas végzetét. Majd az időt is meghatározza: *el nem múik e nemzedék, mignem mindezek meglesznek*. És valóban a történelem igazsága szerint 40 év múlva Titus római vezér hosszú, kegyetlen ostom után elfoglalta és földig lerombolta a várost, lakóit lemészároltatta, csak egy kis töredékét hagyta életben és azokat meg szétkergette. — Ezzel a hozzáintézett kérdés első részére a választ megadta. És már részben ezek közé szöve, részben külön felelt arra, hogy: *mi lesz jele eljövetelednek és a világ végének?* A végítéletre való eljövetelének előzményeként hármat említ: hamis Krisztusokat, világcsapásokat és az Evangéliumnak az egész világon való hirdetését. Szólván pedig emígyen: „Vigyázzatok, hogy valaki el ne ámtson titeket. Mert sokan fognak jönni az én nevemben, mondván: *Én vagyok a Krisztus, és sokakat megtévesztenek*. — Hallani fogtok majd háborúkat és harci híreket . . . Mert nemzet nemzet ellen támad és ország ország ellen; és lesznek dögvészek, éhségek és földindulások itt is, ott is. Mindez pedig a gyötrelmek kezdete. Akkor majd szorongat s alá vetnek titeket és megölnék benneteket; és gyűlöletesek lesztek minden népnél az én nevemért. Akkor sokan megbotránkoznak; elárulják és gyűlölni fogják egymást . . . És mint-hogy megnövekszik a gonoszság, sokakban meghül a szeretet. Aki pedig állhatatos marad mindvégig, az üdvözülni fog. — És az egész világon hirdetni fogják az ország ezen Evangéliumát, bizonyoságu minden népnek; és akkor jön el a vég”.

„Akkor ha majd valaki mondja nektek: *íme itt a Krisztus vagy amott, ne higgyétek*. Mert támadnak hamis Krisztusok és hamis próféták, és nagy jeleket és csodákat tesznek, hogy tévedésbe ejtsék, ha lehet, még a választottakat is. *Íme eleve megmondottam nektek*. Ha tehát mondják nektek: *Íme a pusztában vagyok, ki ne menjete*. *Íme a rejték helyeken, ne higgyétek*. Mert valamint a vilámlás napkeleten támad és látszik napnyugatig, úgy leszen az Emberfiának eljövetele is . . . Mindjárt pedig ama napok szorongatása után a nap elsötétedik, a hold nem ad világosságot, a csillagok lehullanak (csak részben, mert ha mind lehullanának, a földet is tönkretennék, elsodornák és nem volna helye az ítéletnek sem. Szent Lukács világosan kifejezi, hogy az égitestek megmaradnak e szörnyűséges csapások után is, mert, miként mondja: *jelek lesznek*” rajta. Lukács 21, 25.), és az egek erői megrendülnek. Akkor majd feltűnik az Emberfiának jele az égen; és jajveszékelné fognak a föld minden népei és meglátják az Emberfiát, amint jön az ég felhőiben nagy hatalommal és fönséggel. És elküldi angya-

lait nagy harsonszóval, és egybegyűjtik az Ő vállasztottait a négy szél (négy világrész) felül az eget egyik végétől másik határáig.

Azt a napot és órát senki sem tudja, még a mennybéli angyalok sem.

Mikor pedig eljövend az Emberfia az Ő fölségében és vele mind az angyalok, akkor Ő beül fölségének királyi székébe. És összegyűjtének eléje minden nemzeteket; és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a bakoktól. És a juhokat (a jókat) jobbjára állítja, a bakokat (a gonoszokat) pedig bal oldalára. Akkor majd így szól a Király azoknak, akik jobbjára felül lesznek: jőjtek Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot. Mert éheztem és ennem adtatok; szomjúhoztam és innom adtatok; idegen voltam és befogadtatok; mezítelen voltam és felruháztatok engem; beteg voltam és meglátogattatok engem; fogságban voltam és eljöttetek hozzám. Erre felelik neki az igazak mondván: Uram, mikor láttunk téged éhezni és tápláltunk téged? szomjúhozni és italt adtunk neked? mikor láttunk idegenül, hogy befogadtunk volna? vagy mezítelenül, hogy felruháztunk volna téged? vagy mikor láttunk téged betegen. vagy fogságban, hogy hozzád mentünk volna? És feleletül a Király azt mondja nekik: Bizony mondom nektek, amit egynek e legkisebb atyámfiai közül cselekedtetek, nekem cselekedtétek.

Akkor így fog szólani azokhoz is, akik balfelül lesznek: Távozzatok tőlem, átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögnek készítette és az ő angyalainak. Mert éheztem és nem adtatok ennem, szomjúhoztam és nem adtatok nekem italt, idegen voltam és nem fogadtatok be engem, mezítelen és nem ruháztatok engem, beteg és fogságban voltam és nem látogattatok meg engem. Erre azok is felelik neki mondván: Uram! mikor láttunk téged éhezni, vagy szomjúhozni, idegenül vagy mezítelenül, betegen vagy fogságban és nem szolgáltunk neked? Akkor majd megfelel nekik mondván: Bizony mondom nektek, amit nem cselekedtetek egynek e legkisebbek közül, nekem nem cselekedtétek. És ezek örök büntetésbe mennek, az igazak pedig örök életbe.

Az Úr Jézus másutt beszél: egy akol és egy pásztorról, ami a világ végének megelőző eseménye lesz. A zsidók megtérnek, az eretnekek a szakadárok részben Krisztus Egyházához csatlakoznak, részben a Szentírás által többször említett Antikrisztusnak, Beliálnak lesznek követői. Hasonlóan történik a pogányokkal is. Így az összemberiség két nagy csoportra oszlik: Krisztus híveire és Krisztus ellenségeire.

Ez utóbbiakról beszél Szent Pál, amikor mondja, hogy a világ végén, az „Úr napja” előtt, a nagy „hithiány” idején, megjelenik a földön a „bűn embere”, a „kárhozat fia”, a „gonoszság titka”, aki templomban fogja majd magát imádatni Isten gyanánt és ördögi segítséggel különféle feltűnő jeleket mutat és csodákat művel, akit azonban az ítéletre jövő Krisztus meg fog ölni „szájának leheletével” (Tesszalónikaiakhoz II. 2, 3–10.)

Ez az Antikrisztus lehet személy, de nincs kizárva, hogy egy gondolat, vagy eszme lesz, amely köré csoportosulnak az Isten-ellenes, hitetlen emberek. Olyan szabadkőműves, vagy kommunista-féle eszmekőr is lehet, amelynek egyik főtétele éppen az Isten és az egyházellenes törekvés . . .

P. Roznik Rajnér OFM.

Hinném, de nem értem. . .

Írta Pálffy Erzsébet grófnő.

Marika néni ott ült kedvenc helyén az ablak mellett és buzgón kötögetett egy ruhácskán, amely a szegény gyerekek számára készült. Sohasem fogyott ki ebből a munkából, úgy hogy öccsének néha az a gondolata támadt: a város összes szegény gyermeke Marika néni kötött ruháiban jár.

A fiatalember szemközt ült nénjével, mélyen beletemetkezett újságjába, majd letette a lapot és egy kis zavarral hangjában, megszólította az idős hölgyet:

— Te néni, te tagja vagy mindenféle vallásos egyletnek. . .

Marika néni kezében megálltak a csillogó kötőtűk.

— Megállj csak, fiam, nem jól mondogod, nem mindenféle egyletnek, hanem egy rendnek, Szent Ferenc harmadik rendjének. . .

— No igen, és ennek folytán alapos képzettséged van a vallási kérdésekben. Nézd, néni, most hogy olyan sokat irnak az újságok az eucharisztikus kongresszusokról és olyan sokat beszélnek róla az emberek, gondolkoztam a dolgon és arra jöttem rá, de kérlek, ne botránkozz meg, hogy hinni hinném az Oltáriszentséget, de nem értem. . .

— Édes öcsém — felelte az öreg hölgy — nem mondasz ezzel semmi újságot. Az Eucharisztia húsz évszázada uralkodik a szívek felett és mégis nap-nap után felhangzik az a kérdés, amely először az ingadozó tanyítványok ajkáról szállt el: Hogyan adhatja nekünk étkül saját testét? . . . Hogyan és miért? . . . Nem botránkozzom meg, mert ha az ördög megkísértette magát az Úr Jézust, miért ne kísértene meg az embereket is. . . Hidd el, fiam, megesett a szentekkel is. . . „hogyan és miért” . . . Ilyenkor aztán rettentő aggodalommal elmentek gyóntatójukhoz és elmondták félelmetes gondolatukat.

— Mit? Elmondták? . . . No képzelem, micsoda szidalomzáport zúdított rájuk a gyóntató pap!

— Csalatkozol, édes fiam. A gyóntatószék olyan mint a kórház. A gyóntatók megszokták, hogy ide beteg lelkek jönnek, akiket szívből sajnálnak és a legnagyobb szeretettel fogadnak. Ha pedig valaki kétségben szenved, nem riasztják el dörgéssel, villámlással, hanem megmagyarázzák neki a hit mélységes titkait.

— Úgy beszélsz, néni, mintha veled is megtörtént volna az ilyesmi.

— Nem, fiam, én Szent Ferenc gyermeke vagyok és készséggel meghajlok a hit titkai előtt, de neked tanácsolom, menj gyónni. Addig is, amíg erre elhatározod magad, jegyezd meg, hogy vannak erők, amelyek, a mi értelmünket meghaladják és hogy a mi ítélőképességünk nem mértéke az igazságnak. . . Isten mindenhatósága felül áll minden „miérten”. . .

— Megengedem, Marika néni, és nem is zavarlak tovább kérdéseimmel. . . A világrt sem akarnék kétkedő szavaimmal nyugtalan-ságot előidézni a te hívő lelkedben.

Az öreg hölgy elmosolyodott és szeretettel megsímogatta öccse kezét:

— Ettől nem kell félned, kedvesem. . . Engem nem rendíthet meg sem a tagadás, sem a kétkedés, mert szembeállítom vele Szent Péter apostol hitét: Ha valamennyien is elhagynak, én nem hagylok el Téged, mert Nálad vannak az örök élet ígái. . . Te Krisztus vagy, az élő Istennek fia.

* * *

A fiatalember néhány napig tépelődött, de végül mégis megfogadta nénje tanácsát. Elment a ferencesek templomába és akadozva, szégyenkezve előállt a gyóntatónak nehéz kérdésével: Hinném, de nem értem. . .

Marika néninek igaza volt. A páter nem háborgott, hanem szép szelíden beszélni kezdett és a fiatalember szinte érezte, mint világosodik meg percről-percre a lelke.

— Fiam — mondta a páter s szavai még akkor is ott zengtek a fülében, amikor az oltár előtt az elégtételt végezte — fiam, az eucharisztikus Jézushoz nem az értelem tépelődéseivel, hanem az akarat alázatos és hódoló szeretetével közeledjék. Szeresse Krisztust, aki annyira szeretett bennünket, hogy életét adta értünk. Ez a szeretet máris hitet gyújt, hogy higgyek abban, amit Jézus mondott és tett. . . Aki szeret, az hisz, mert annak hite nem más, mint bizalomban megnyilvánuló szeretet az iránt, aki bennünket szeret. . . De menjünk tovább. A szeretet nem valami egyszerű dolog, hanem fenséges és titokzatos. . . Miután pedig az Eucharisztia a szeretet szentsége, együtt a hit legnagyobb titka is, amit a gyarló emberi értelem föl nem foghat, de az alázatos és tiszta szív megközelíthet. . . Fiam, ezután ne mondja: Hinnék, de nem értem, hanem így: hiszek, mert szeretek!

És a fiatalember elismételte a tabernákulum előtt: Jézusom, hiszek benned, hiszek akkor is, ha nem értelek; hiszek, mert szeretlek!

Vianney Szent János mondása.

Mily hálátlanok vagyunk mi emberek! . . . A jó Isten magához hív bennünket és mi futunk Előle. Ő boldoggá akar tenni minket és mi erről hallani sem akarunk. Azt parancsolja, hogy szeressük Őt és mi szívünket az ördögnek adjuk. Vesztünkre használjuk azt az időt, amit üdvösségünkre kaptunk. És ugyanazokkal az eszközökkel harcolunk Isten ellen, mint amiket Ő azért adott nekünk, hogy Nekí szolgáltunk.

A terciárius szabály magyarázata.

Írta: József testvér.

Nagyon szükséges, hogy többet foglalkozzunk szabályainkkal és azok tisztes megismerésével mindjobban kialakíthassuk magunkban a törölmetszett terciárius szellemet és fejlesszük dicső rendünk ügyeit.

A mostani részben főleg 2 pontra kívánok rávilágítani, mert azokat egyik legfontosabb és életbevágó kérdésnek tartom szabályzatunkban.

A harmadik fejezet első paragrafusának magyarázatából a 6. pont szerint a hivatalok 3 évig tartanak és akkor újra össze kell hívni az előljáró és tanácsválasztó káptalant. És a 12. pont különösen kötelességükké teszi a rendiközség helybeli érdekeinek megvédését és az önzetlen bekapcsolódást az országos érdekű terciárius ügyekbe.

Miért írja elő a szabály a hivataloknak 3 évenkénti változtatását?

Mielőtt ezt tárgyalnók, ki kell mondanunk: nem köteles teljesen új tisztikar választására a rendiközség, sőt ez nem is ajánlatos. A teljesen új és be nem avatott tisztikar ugyanis óriási nehézségekbe ütközne, és jó időbe telne, amíg megtanulná «saját kárán» a rendiközség vezetését és nem ismerné a már bevált jó szokásokat, hagyományokat. A rendi vezetőség egy bizonyos részét azonban okvetlenül cserélje ki a rendiközség a választásokon az alább következő okok miatt:

a) Vegyünk példát az első rend szabályaiból. Ott ugyanez a helyzet és az előírás. «Sok ismeretlen szempont teszi ezt szükségessé és a látszólagos zökkenők és nehézségek, — amelyek a változásokkal járnak — Isten terveiben nagyszerű beállítottságban kerülnek összhangba, és a végén meg kell állapítanunk: így volt a legjobb, mert Isten titkos útjai készülnek és teljesülnek ezeken keresztül». Ezt egy ferences atya mondotta és én teljes mértékben igazat adok e mélyértelmű kijelentésnek.

b) Régi közmondás: «*Új seprű jól söpör*». Igaz, közönséges és mindennapi hasonlat ez, de annál gyakorlatiasabb és életrevalóbb, mert fején találja a szöveget. Az újonnan megválasztott előljáró és tanácsosok új programot, új lendületet hoznak. Mindegyik igyekszik valamit alkotni.

És ha életrevaló, finom lelkiismeretű és szívű, keveset beszélő, de sokat dolgozó és imádkozó lélek került az élre, csodákat művelhet, mert új életet, nagyobb megmozdulást visz a rendiközségbe.

A második kérdés: a rendiközség helybeli érdekei és a nagy közösség céljaiba való bekapcsolódás a legfőbb indíték, amely a rendi előljáróság kicserélését, megújítását sürgeti.

Tárgyilagosan vizsgáljuk az okokat, amelyek a pl. a 9. 12. 18. stb. évig egyfolytában előljárói, vagy tisztirangban lévő testvérek kicserélését kívánják.

1) Nem lehet találni a rendiközségnek talán száz, vagy még annál is több buggó terciáriusai között olyan okos, művelt, társadalmilag is szép állást betöltő, önzetlen, mozgékony és életrevaló egyént, aki megfelelné erre a tisztségre? Ez nehezen hihető el, mert kevés a Szent Bonaventúra, aki 22 évig volt a Rend generálisa.

2) Emberek vagyunk. Szüklátókörrű, önző emberek, a mai kor emberei. Nemcsak a képviselőválasztásnál stb. lehet fel a «korteskedés» dicső szelleme, hanem olykor befészkel magát a terciáriusok közé is. Alakulnak kisebb-nagyobb társaságok, jobaráti körök, és mindig csak az lehet elől-

járósági tag, vagy különösen előljáró, akit ők akarnak, és aki nekik kedves. A rendi igazgató se tehet semmit, mert olyan ügyesen megszervezkedik, hogy «csak azért is megmutatjuk» elv alapján minden úgy történik, ahogyan ők kitervezték: a rendiköztség kárára. Hiszen legtöbbször az ilyen légkörben komoly munkát bajos kifejteni, az igazgató atya ereje elforgács- lódik az ilyen mesterkedések között! Azt ugyanis nem is szükséges hangsze- tatnunk, hogy ez egyáltalán nem terciárius szellem, mert hiányzik belől az alázat és a szeretet. E kettő nélkül pedig ferences élet nem lehet!

A nagybőjt idején nagyon komolyan vizsgáljuk meg lelkiismeretünket fontos kérdésben. Ha vétkeztünk, bánjuk meg, és tegyünk meg mindent, hogy Isten ügyét el ne gáncsoljuk. Tartsunk bűnbánatot, és az igazgató atyánál tárjuk fel lelkünket, aki majd bölcs és határozott út-irányával iránnyt mutat.

Sokan kérdezik: Miért oly sekély és szegény a terciáriusi élet? Innen itt van egyik oka. Hányszor látjuk, hogy művelt lelkek egyszerűen kilépnek, távolmaradnak, mert a rendi előljáróságból valami hiányzik... nem arra valók!

Ne féljünk a változástól, és minél gyakrabban olvassuk az atya fenti szavait. Ennek meg kell történnie a rendes körülmények között. Előljárónak azt válasszuk, aki társadalmi szempontból is kitűnően megállja a helyét, mert hivatása a rendiköztség külső képviselője, és vezetése az Igazgató Atyával egyetértőleg.

Az örök isteni elvet hangoztatjuk és erre építjük tételünk védelmét:

«Nem az a kipróbált, aki önmagát ajánlja, hanem akit Isten ajánl.» (II. Kor. 10, 18.)

És ha az Úr egyik-másik jó testvérünknek a világban magasabb helyet biztosított, akkor mi is becsüljük meg, használjuk a rendiköztség javára tehetségét és kiválóságát. Ahogy ott megállja a helyét, úgy nálunk is sokat fog tudni tenni Isten dicsőségére és a szeráfi szellem fejlesztésére. Isten a tehetségeseket azért adta, hogy kamatoztassuk szent ügyei érdekében. Ez azonban nem jelenti azt, hogy sokszor egyszerűbb műveltséggel is nem lehet valaki kitűnő előljáró, ha megvannak benne a szükséges kellékek.

Nem tettél valamit, hogy önzésből tehetséges és lelkes testvéredet hát- térbe szorítsad?!

A ferencrendi atyák működése a Vizivárosban és a budai Országúton.

Közli P. Kaizer Nándor O. F. M.

Vuics Dávid káplán 1841-ben és 1842-ben fordul elő. Született Baja- szentistvánon 1807. október 5-én, meghalt Baján 1852. április 21-én.

Králj Tivadar adminisztrátor 1819—1847-ig. Született Baján 1788. november 9-én, meghalt Bródon 1872. május 6-án.

Jakab Teofil adminisztrátor, született Kalocsán 1808. január 29-én 1848-ban vette át a plébánia vezetését. Igen képzett ember volt. Meghalt Tabánban 1849. február 28-án.

Bernhárd Felicián káplán 1843—1852-ig. Született Baján 1814. január 17-én, meghalt Bukarestben 1885. január 19-én.

Reitzner Sámson 1845—1848-ig volt káplán. Született Förbén, Cseh- ország, 1805. március 25-én, meghalt Lanzensdorfban 1872. december 29-én.

1811. Peich Simon 1843—1852-ig káplánoskodott itt. Született Szabadkán október 13-án, meghalt Vingán 1856. június 10-én.

ben Adamer Pál mint káplán itt működött 1841—1845-ig. Született Bécsben 1809. március 12-én, meghalt Budán 1853. június 26-án.

Pozsegán Mekusár Fülöp itt működött mint káplán 1852—1856-ig. Született 1816. június 26-án, meghalt Vukováron 1869. március 26-án.

Kerkvarich Szolán 1856—1858-ig volt káplán. Később házfőnök és tartományfőnök lett. Született Eszéken 1821. március 24-én, meghalt Vukováron 1880. március 29-én.

Tkalcsecz Tibor 1858 és 1859-ben találjuk itt mint káplánt. Született Eszéken 1817. december 20-án, meghalt Bródban 1861. október 16-án.

Sappert Mammert 1852—1860-ig volt itt német káplán. A németek nagyon szerették; úgy látszik, ő is meg volt elégedve németjeivel, hogy nyolc évig működött köztük. Született Steinban, Csehország, 1827. április 6-án, meghalt Enzersdorfban 1893. szeptember 8-án.

Schilhabl Gábor 1860—1867-ig mint segédlelkész működött a németek lelki üdvösségén. Született Eichelbergen, Csehország, 1817. január 12-én.

Csulich Fábían pedig a horvátoknak volt káplánja 1860—1867-ig. Született Garán 1807. december 21-én, meghalt Mohácson 1869. december 29-én.

Bankhardt Ágoston káplán 1848—1868 március 3-ig, és március 3-tól októberig ideiglenes adminisztrátor. Született Baján 1810. január 10-én. Meghalt Dunaföldváron 1881. július 19-én mint házfőnök és tartományi tanácsos. Hogy a nép bizalmát teljesen bírta, kitűnik abból, hogy teljes 20 éven át működött itt. Mindenkiel azonban előzékeny és szeretetteljes volt. Jelen soroknak írója neki köszönheti felvételét a szerzetbe.

Müller Angyal 1867—1868 októberig káplán. Született Egerlandban 1817. március 26-án, meghalt Kisjécsán, Bánátban 1878. december 15-én.

1850—1868 március 3-ig *Kostroschitz Paskál* ez a kiváló férfi, Isten szíve szerinti pap és minden tekintetben szigorú életű szerzetes, vezette mint plébános a tabáni katolikus híveket. Született Oberbobravban, Csehország, 1808. január 13-án, szerzetbe lépett 1826 október 29., fogadalmat tett 1829. október 29-én, első szent miséjét 1831. február 27-én mondotta. 1837. augusztus 13-án teológiai hittudorra avatták, 1846. október 30-án a pesti egyetem hittudományi tanári testület bekebelezett tagjává nevezték ki. (Mindkét okmányt a budai ferencendi könyvtárában őrzik.) 1860. szeptember 30-án maga a hercegprimás is kitüntette, amennyiben Esztergom Főegyházmege részére kinevezte a szinodális vizsgabizottság tagjának. Meghalt Tabánban 1868. március 3-án. A volt tabáni temetőbe temették. Emlékét a jámbor nép még 1890-ben is megőrizte. Nem egyszer a jelen sorok írójának elmondották szívjóságát és buzgóságát, különösen a jelen sorok írójának. Ime egy buzgó pap és szigorú szerzetes, mennyi jót lehet a plébánián!

Kostroschitz Paskál halálával, a város beszüntette a ferences plébánosok és a plébánia vezetését, amint említettük, a világi papságra bízta.

A világi papság vezetése alatt itt dolgozó ferences káplánok a következők:

1868—1872-ig *Kisanek Joakim*, született Szentendrén 1823. augusztus 1-én, meghalt Radnán 1894. január 10-én.

1872—1875. *Kauk Róbert* teológiai tanár, született Vukováron 1848. július 4-én, meghalt Slavóniában.

1875—1879. *Lipovcsevich Laurusz*, született Baján 1843. szeptember 10-én.

1879—1884. *Gasparovszky FidéL*.

1884—1887. *Bertics Zenő*, született Mohácson 1847. június 12-én
meghalt Vukováron 1891. február 11-én.

Az 1702-től itt fáradozó atyákról a tabáni plébániának keresztek anyakönyvéből lehetne tudomást szerezni, mert ez az anyakönyv ekkor vette kezdetét.

Vianney Szent János mondásai.

Azt mondják egyesek: Isten bünteti azokat, akiket szeret. Ez nem áll. Mert a megpróbáltatások azok számára, akiket Isten szeret nem büntetések, hanem kegyelmek. Ne nézzük a munkát, hanem a jutalmat. A kereskedő sem tekinti a fáradságot, amellyel foglalkozása jár, hanem a belőle vonható nyereséget.

Húsz, harminc év: mi az az örökkévalósághoz képest! Néhány megaláztatás, néhány megbántás, néhány sértő szó nem öl meg bennünket!

*

Minél jobban ismerjük az embereket, annál kevésbé szeretjük őket. De Istennel ellenkezőleg van: minél jobban ismerjük, annál jobban szeretjük. Isten megismerése a lelket oly nagy szeretettel árasztja el, hogy többé nem óhajthat, nem szerethet mást, mint Istent és Istenben.

Vannak emberek, akik a jó Istent nem szeretik, nem imádkoznak — és mégis kedvez nekik a szerencse. Ez rossz jel! Ezek az emberek sok rosszat és kevés jót tettek. És ezt a kevés jót az Isten nekik még az életben fizeti vissza!

*

Nem az Isten kárhozott el bennünket, hanem a saját vétkeink. Az elkárhozottak nem az Istent vádolják, hanem önmagukat. Azt mondják: én az Istent, lelkemet, a mennyországot önhibám miatt vesztettem el.

Soha senki sem kárhozott el azért, mert sok rosszat követett el, de sokan vannak a pokolban *egy halálos véték miatt is, amelyet megbánni nem akartak.*

*

Minden egyes cselekedetünkben a keresztyén okosság szabályai irányítanak bennünket. Nem azt kell keresni, mi tetszik nekünk, hanem azt, mi tetszik leginkább Istennek. Tegyük fel, húsz garasod van és misét akarsz rajta mondatni, de ugyanekkor értesülsz arról, hogy egy szegény család nagy nyomorban sínylődik, úgyhogy még betevő falatja sincsen. Jobb, ha ennek a szegény családnak adod a pénzedet. Szentmisét ugyanis mindennap mondanak, arra mindig lesz pap, de ezek a szegények éhen halhatnak! Vagy például nagyon szereted az imát: az egész napot szívesen a templomban töltenéd. Eszedbe jut azonban, hogy nyomorgó család javára kézimunkát vagy más hasznos munkát végezhetnél. A felebaráti szeretetnek ez a cselekedete sokkal kedvesebb lesz Isten színe előtt, mintha egész nap térdenállva imádkoznál.

*

Azok, akik gyakran gyónnak és áldoznak, de a hit és szeretet cselekedeteit *nem* gyakorolják, virágzó fához hasonlítanak. Azt hiszik, annyi gyümölcs lesz rajtatok, mint amennyi a virág?

Amikor olvasgatok ...

Irta Gertrud nővér.

Ma már hála Istennek, eljutottunk odáig, hogy mindenki olvas, hogy szeretnek olvasni az emberek. Csakhogy felvetődik a kérdés: Mit olvassunk? „Mondd meg nekem kedves íród s megmondom lelked legmélyebb irányát“ — mondotta egyszer nekem valaki. S mennyire igaza volt! Hiszen olvasmányainkból táplálkozik, fejlődik szellemünk, a lelkünk. Az a rengeteg bűn, rablás öngyilkosság talán nincs összefüggésben a rossz könyvekkel?! — Élesen kiáltó statisztikát lehetne összeállítani, amely fennhangon kiáltaná az egész világnak: Emberek, vigyázzatok, mert ez az eredménye a rossz könyveknek!

A könyvek rengetegéből, a naponta megjelenő újabb és újabb sajtótermékekből hogyan is választom ki a magamét, az én lelkemnek a legalkalmasabbat? Nem könnyű feladat. Találok egy egész csomó könyvet, amelynek szereplői, hősei a pillanatnak élnek; maga a mű is addig gyönyörködött — már akit —, amíg az ember olvassa, de kérdéseket, mélyebb gondolatokat nem hagy az olvasó lelkében. Ezek: a magazinok, Színházi Élet stb. egész csoportja. Katolikus önérzetünk parancsolja, hogy ezekhez ne nyúljunk, nézzünk el felettük. Régen baj van abban a lélekben, amelyik önmagával megalkudva szórakozást keres és talál ezekben a könyvekben.

Van a könyveknek egy másik csoportja is, amely a báránybőrbe bujtatott farkas szerepére vállalkozik. Tetszetős, szép, merem állítani művészi formában mételyezi a lelkek ezreit. Ezek a legveszedelmesebbek! „Nem ez a dal sem az enyém! Nekem szentség a költemény. Nekem nem kell a dal, ha nincsen hullámain az Isten“.

Nekem az Istent sugárzó, a felebaráti szeretetet hirdető irodalom kell, amely „éppúgy szól Istenről, mint az adott tárgyról, még ha egy szava sem vonatkozik is rá: légkörében, látószögében, hanghordozásában, színeiben, dallamában, ritmusában lesz benne az örökkévalóság.“ — Hiszem ha az élet minden bajában és örömeiben a vallás az, ami eligazít, miért ne kellene az életet tükröző irodalomban is keresni a hitérzelmeket?! — Így lesz a Frontenac-misztérium a mi családunknak — az Isten családjának is titokzatos misztériumává, így lesz Sigrid Undset, P. Claudel „megtérése“ a mi megtérésünk, lelkünk megtalálja a lelket, mert mindegyiknek központja, megvilágító napja: az Isten.

Az irodalom mellett azonban terciárius egyéniségem is kíváncskodik szebb meglátások, újabb ihletések után. Szeretnék egyre jobban belátni azoknak lelkébe, akik szeráfi Atyánk nyomdokain jártak és az ő egyedülálló egyéniségét magukba vitték... Igen, a ferences irodalom kincsei érdekelnek és úgy kutatom azokat, mint a kincs-kereső az elrejtett aranyakat. Hiszen látom, hogy a szeráfi levegő és látókör elsajátítása nemcsak imádság, elmélkedés, hanem komoly tanulmányozás eredménye is... És az ilyen könyvek között töltött órák az én legboldogabb élményeim.

Természetes, hogy örömmel várom a FERENCES KÖZLÖNYT, mert mindig talállok benne valamit... Igen, sokszor megadja a választ fölnevelt kérdéseimre is!

Kérdezek, felelj !

Mi táplálta és élesztette Szt. Ferencben Isten szeretetét? Felelet.

Szent Ferenc szeretetét az Isten jelenlétében való élés táplálta és élesztette. A szeretet a lelkiélet gyökere, a főgyökér, amelyet azonban hajszálgyökerek táplálnak és erősítenek. A hajszálgyökér Isten jelenlétének a tudata. — A szeretet azzal akar lenni, akit szeret. Természetesen tehát, hogy a szeretet, a főgyökér száz és száz gyökérkével kapaszkodik abba, amit szeret, vagyis ébren tartja magában a tudatot, hogy Istennel jár-kezel, dolgozik, lélezkedik. „Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem.“ Szt. Ferenc Atyánk ebben is példaképünk, hisz' életrajzírói mondják, hogy maga volt a megtestesült imádság. Ezt csakis úgy képzelhetjük el, hogy Ő átélte és átérezte Isten jelenlétét.

És én? Táplálom, erősítem-e szeretetem így napi munkáim, gondjaim, szórakozásaim közben? Ébren tartom-e magamban azt a tudatot (egy-egy fohással, gondolattal, gyakori lelkiáldozással), hogy én Isten szeme előtt élek? Ha valaki mellettem van, rögtön jobban akarom végezni a munkám. Isten állandó tekintete is erre ösztökéljen engem.

Új kérdés: Hol éri el Szt. Ferenc Istenért lángoló szeretete csúcspontját?

Cesare Guasti.

A múlt év folyamán kezdték meg boldoggáavatási pörét.

A pratói (Toszkána) születésű fiatalember középiskolai tanulmányai végeztével korrektori munkát végzett édesatyja nyomdájában, de ez nem elégítette ki; szabad idejében irodalmi tanulmányokkal foglalkozott. Közben megismerkedett Frediani ferences atyával és ez fordulatot jelentett életében. Belépett Szent Ferenc harmadikrendjébe és megkezdte irodalmi működését. Lefordította olaszra Szent Ferenc életét a francia Chavin de Malantól és két kisebb tanulmányt írt Cortonai Margitról és Viterbói Rózáról.

1850-ben Firenzébe került. Kezdetben mint egyszerű írnok működött az állami levéltárban, évek múltán ugyanakkor igazgatója lett. Hatalmas munkát fejtett ki. Több mint 500 értekezés jelent meg az olasz történelemről, művészetről, irodalomról s emellett szakított időt, hogy megírja Portomauriziói Szent Lénárd ferences atya életét is. Bár ebben az időben Olaszországban katolikus ellenes volt a hangulat, Guasti mindig hűségesen kitartott hite mellett.

1852-ben megnősült, de nyolc év múlva elragadta tőle a halál szeretett feleségét, aki még halálos ágyán letette a terciárius fogadalmat. Néhány nap múlva egy ferences zárda lelkigyakorlatain vett részt. Innen azzal a meggyőződéssel tért haza négy árvájához, hogy Isten a súlyos csapás által még jobban magához akarja őt vonzani. Akkoriban jegyezte fel: Járjunk mindig Isten jelenlétében; imádkozzuk családunkkal a rózsafüzért; járuljanak kéthetenként a szentségekhez; kerüljük a bálákat, színházakat; mindenben szívesen kövessük Istent akarátát.

1889 februárjában jött el érte a haláltestvér. Hatvanhét éves volt. Néhány nappal halála előtt papírt kért s e szavakat írta rá: Cesare Guasti köszönetet mond az Úrnak!..

A bűnök útja.

Egy régi keleti közmondás azt tartja: „A bűnnek öt ujja van: kettőt a füledre tesz, kettőt a szemedre és egyet a szádra.“

Mennyire igaz ez. A bűn elzárja fülünket, úgy hogy többé már nem halljuk a mennyből jövő figyelmeztetéseket. Süketté tesz a józan ész követelményeivel szemben és érzéketlenné jóakaróink kéreire iránt. A bűnbeesett embereknek csak egy valamire van hallásuk, és ez a saját szenvedélyük.

A bűn vakká tesz, hogy ne lássuk hibánkat és ennek következményeit. Egy részeges utazó Venezuelában egyszer annyira leitta magát, hogy este hazajövet sehogysem tudta lehúzni lábáról csizmáját. Végül is csizmástól dőlt az ágyba és így beszélgetett magával:

— Bejártam az egész világot: öt évet töltöttem Kubában, négyet Jamaikában, ötöt Braziliában; átutaztam Spanyolországon, Portugáliában, voltam Afrikában is, de még sehol sem láttam ilyen ronda országot, ahol a nemes ember kénytelen csizmástól lefeküdni.

Tehát Venezuela volt a hibás, senki és semmi más. Nevetnünk kell ezen az okoskodáson, pedig majd minden bűnös így gondolkodik, mindig másban keresi a hibát és sohasem saját magában. És mivel a bűnös nem látja bűnének okát, azt sem látja, mennyire benne van a bűn hálójában. A bűn olyan, mint a rákos daganat. Kezdetben semmit sem veszünk észre. Ha valami tünet jelentkezik, nem tartjuk olyan veszélyesnek s addig-addig halogatjuk az operációt, amíg rendszerint késő.

A legrosszabb azonban az, hogy a bűn áldozatát nemcsak vakká és süketté, hanem némává is teszi. Az Evangélium beszél egy ördögről, amely néma volt, vagyis azt a szegény embert, akit hatalmába kerített, némává tette. Hány ember van ma is, akit a gonosz némává tesz, pedig *amíg valaki néma, amíg nem vallja be bűneit, addig szó sem lehet javulásról, változásról*. Közeledik a húsvéti gyónás. Ha úgy érzed, nehezedre esik a beszéd, tudd meg, hogy a gonosz lélek zárja le ajkadat. Szedd össze minden erődöt és menj, valld be vétkeidet, mert bármilyen nagy a bűnöd, Isten kegyelme és szeretete ezerszerte nagyobb.

Mindenkit meghat a szentföldi szentély!

A Szentföld lelke egyre jobban érzeteli hatását. Sokan mennek el könnyezve. A szentföldi múzeumban látottak és a kedves környezet, a meleg kápolna és benne a legfölségesebb Oltáriszentség fölemeli, és megvigasztalja a lelkeket. Egyre kézzelfoghatóbban tapasztaljuk, hogy a SZENTFÖLD BUDAPESTEN gyűjteni akarja maga köré a lelkeket!

Íme egy levél:

Mélyentisztelt Főtisztelendő Páter Mór!

A múltkori látogatásom alkalmával a kis kápolnában végzett imáimban oly nagy lelki meghatottság fogott el, hogy mily sok örömet szerzett már Szent Ferenc Atyánk szelleme. Kérem, szíveskedjen nevemben egy hálamisért szolgálni, s egyben kérem, a Mindenható kegyelme adja meg, hogy a Nagy Szentföldre is tudjak majd egykor eljutni. Hálás köszönettel maradok:

Tisztelettel aláatos híve:

N. N.
terciárius.

A Szentírás olvasása.

Irlta: P. Szabados Anzelm O. F. M.

Annak az oszlopnak egyik része, amelyikhez kötözve ostromozták meg Jézust. Látható a ferencesek Szentsírkápolnájában a jeruzsálemi Szentsír-bazilikában.

fölfedezni a lélek «igazi arcát», de nem egyszerű, közönséges szavak vagy cselekedetek mögött milyen nagy, vagy

A Szentlélek is elrejti titkait, mert nem akarja a szent dolgokat az emberek dobni, sem pedig gyöngyeit a sertések elé vetni (Mt. 7, 6.). Csak a lelki embernek tárja fel titkait és nyilatkoztatja ki bölcsességét. Az anyagiakra merült nem is érdeklődik a Szentlélek kincsei iránt.

Első kötelességünk tehát, amikor a Szentírást kezünkbe vesszük: Kereszünk őszintén Istent és bensőleg vágyakozzunk a lelki megismerés után. «A bánattól könnyes szem látja meg csak Isten szívét és atyai jóságát a Szentírás betűi között».

Ezt mint előfeltételt szükséges hangsúlyoznunk, mert mi köze Istenhez a sátánnak és Krisztushoz a Béliálnak? Hogy veheti hasznát Isten jóságos szavának a gonosz és rosszakaró szív, és miként közeledik a legnagyobb Szépséghez a paráznság fertőjében nyögő lélek? A megtérés vágyával. Ha tehát a Bibliát olvassa, vagy elindul a javulás útjára, vagy pedig szentbeszél a Szentlélekkel, és örök veszébe rohan.

Milyen lelkülettel olvassuk? «A lélekhez lélekkel kell nyitnunk!» — mondotta az Egyház egyik nagy szelleme. Ebben ilyen mélységes gondolatok rejlenek.

— Ha emberrel beszélsz, mindig a lelkét nézd, és úgy szólj hozzá, hogy a lelke megnyíljon. Vigyázz, nehogy bezáruljon előtte a szíve, mert akkor semmitsem ér el nála, bármi legyen is hivatalos szülő, nevelő, előljáró, pap vagy szerzetes. A szentek ebben művészek voltak. Mindenkinek lelkéhez szívéhez férkőztek, mert romlatlanul közvetlen és őnzetlen, tisztán és alázatos lényük egészen a Szentlélek irányítása alatt állott. Akit pedig a Szentlélek vezet, az belelát a lelkekbe és megtalálja hozzájuk az utat....

— Nekem sohasem volt bajom az emberekkel — mondotta valaki — mert a lelket kerestem mindenki-ben, és meg is találtam, és ezért sok jó baráttra is lettem köztük.

A Szentírás a Szentlélek műve. Tehát csak olyan lélekkel vehetjük kézbe, amelyet Isten ural. Csak így hatolhatunk bele, hogy mérhetetlen gazdagságából bőven mérítsünk és lényénél az Ég felé haladjunk. Isten azonban csak akkor lesz irányító Atyánk a Szentírás által, ha elfogadjuk édesanyánknak az Egyházat.

Az emberek sokszor elrejtik lelküket, nehogy titkaik, bűneik, férgelmetlen vágyaik, szenvedélyeik napfényre jussanak. Azért nehéz lehetetlen. Keresnünk kell, hogy az

Alázatos hittel, imádságos lélekkel és nyitott szívvel közeledjünk a Szentírás-hoz!

A Szentírás olvasásának van tudományos módszere. Itt közöljük szabályait, hogy segítségükkel az egyszerű szavak köntöséből könnyebben és biztosabban fejthessük ki a szent és boldogító örök igazságokat.

Mit keressünk a Szentírásban?

Röviden: Istent! Isten üdvözítő terveit, a bukott és bűnös emberiség iránt tanúsított hosszantűró irgalmát, Jézusnak, — az Atya egyszülött Fiajának szeretetét, tanítását, dicsőségét.

Aztán: az embert. A hívő, reménykedő, jóakarátú és küzdő embert: Istentől. A bűnös, a tékozló, rosszakarátú, elvetemedett, Istennel vakmerően szembeszálló embert: az ördög csallóságait. Hiszen minden gonoszszágnak őstörvénye és elindítója: a sátán.

És a kettős harcban figyeljük: az igazságos, a személyt nem válogató, könyörületes, az embereket megmenteni akaró Istent. Látjuk, miként áll a jóakarátúak mellett, még akkor is, amikor látszatra elvesztek, és a Benne bízókot kegyelmével fölsegíti az égi hazába. Észrevesszük, hogyan ad alkalmat a lázadóknak és a rosszakarátúaknak a megtérésre, de ha hiába, akkor igazsága lesújt rájuk.

A történelmi részletek, példabeszédek, költemények, helységek és vidékek és a különböző személyek az előbbi szempontok mellett csak másodrendűek. Miként Isten a Bibliában nem esillagászatra, természettudományra, földrajzra és történelemre akarja oktatni az emberiséget, hanem az egy szükségszerű. Ezekben a másodrendű dolgokban is azonban eléggé tökéletes a Szentírás, és az emberiség mindig csak tanulhatott belőle, ha józan ésszel és a helyes bírálat szemüvegén keresztül nézte a tudományos kérdéseket.

(Folytatjuk.)

A két fácska.

Egy apa halálos ágyán kis dobozt adott át fiának ezekkel a szavakkal:

— Őrizd meg jól és csak akkor nyisd fel, ha oly nehéz napokat élsz át, hogy már nem tudod, mit tégy.

Múltak az évek. A fiú életében jöttek jó és rossz napok, de nem nyitotta fel a dobozt. Lehet még rosszabb is — gondolta és várt. A nagy megpróbáltatás napjai is elkövetkeztek, és amikor keserűségében már-már Istenbe vetett bizalmát is elvesztette, elővette a dobozt és megnézte, mi van benne. Két darab fácskát talált, egy hosszabbat és egy rövidebbet, s mellette néhány sor írást:

„Édes fiam,“ — olvasta az apa drága kezevonásait, — nézd meg ezt a két fácskát. A hosszú Isten akaratát jelenti, a rövid az emberét. Ha a kettőt egymás mellé helyezed, nem lesz belőle kereszt, de ha a kis fácskát a nagyon keresztülveted, akkor kereszt áll elő. Gyermeke, ha akaratod párhuzamosan halad Istennel s úgy élsz, hogy naponta imádkozod: Legyen meg a Te akaratod! úgy akármilyen történik, az nem lesz számodra kereszt. Ismerd fel és teljesítsd mindenben Isten akaratát! Ebben áll a szív békéje és az igaz boldogság a földön!”

MÉG MINDIG VAN RENDIKÖZSÉG, amelynek tagjai alig érdeklődnek a ferences irodalom iránt. Akadt olyan eset is, hogy valaki azért szüntette be a Ferences Közlönyt, mert azt a pénzt szegényeknek adja! Amíg nem érezzük, hogy a terciárius életért és irodalomért áldozatot is kell hoznunk, addig hiába minden erőlködés: nem lesz igazi szeráfi élet!

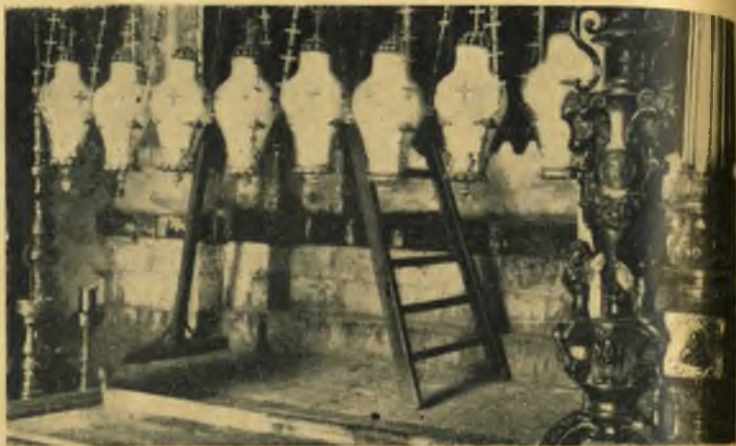
Longinus, egy napon a katonám leszel!

Legenda.

— Apa, olyan melegem van. Mikor jön már a próféta? — kérdezte a kis beteg elhaló hangon.

Az apa, római katona. Ernyőt formált tenyerével szeme fölé és a messzeségbe nézett, majd biztató mosollyal hajolt a hordágyon fekvő és a mekhez: — Jön, Kamillám, jön nemsokára. Mintha már látnám is alakját az úton.

Mosolygott a kemény katona, pedig szíve tele volt fájdalommal és kétséggel. Hordágyak sorakoztak az út mentén, ameddig csak ellátott. A zsidók mind kihozták betegeiket és várták a názáreti Prófétát. Ő volt az egyetlen római, aki idemerészkedett s a körülötte lévő zsidók gyűlölködő tekintete árulta, hogy nem szívesen látják. — Mi lesz — gondolta a szenvedő apa, — ha a názáreti Próféta is olyan, mint ezek és meg sem áll gyermekeim ágyánál. Ha elmegy egy hideg, megvető tekintettel... Oh, ha így lenne.

Ezen a kö-
vön bal-
szamoszták
be Jézust!
A Golgota
előtt van.

odaveti magát lábához és elsirja minden bánatát... Elmondja, ő nem azért jött Paleszlinába, hogy leigazza a zsidókat, hanem mert a császár ideparancsolta s a katona köteles a parancsnak engedelmessé válni.

A hőséggel egyre elviselhetlenebb lett.

— Apa, szomjas vagyok — nyöszörgött a kislány. A katona elővette kulacsát, de miközben gyermeke ajkához lette, behúnyta szemét, mintha nem nézhetné a láztól elgyötört drága arcot.

Mozgolódás támadt s a tömeg ajkán halk morajként felhangzott a Próféta neve. A moraj egyre erősebb lett s belevegyült a meggyógyult betegek mámoros örömkialtása. A katona felkapta kislányát és az út szélére lépett. Már jött is a Názáreti. Megállt előtte, szelid tekintete a szemébe mélyedűt s aztán káld nyelven így szólt hozzá:

— Longinus, egy napon a katonám leszel... Nézd, gyermekeid egészséges.

A kis Kamilla tökéletesen meggyógyult, de a római katona még sokáig gondolkodott a Próféta szavain: mit akart mondani azzal, hogy egy napon a katonája leszel... Ha király lett volna, akkor könnyű lett volna megérteni és hálaból szívesen be is állt volna szolgálatába. De nem, a Próféta mindvégig a jó Mester maradt, aki békésen járta Palesztina útait s csodákat tett, még az ellenségnek tekintett rómaiakkal is...

Csak akkor gyűlt fel benne egy kis világozás, amikor egy reggelen meghallotta azokat a gyűlöletes hangokat, amelyekkel a zsidók a helytartó palotája előtt üvöltöztek és Pilátus keserű gúnyjal kérdezte: — Megfeszítesem

királyotokat? ... Tehát a Próféta mégis királyságra készült?... Azt tervezte, hogy kiúzi Palesztinából a büszke római sást? Megbolondult volna talán s azért tagadta meg saját népe is, amikor a helytartó kérdésére kórusban ordított: Nincs királyunk, hanem csak császárunk!

De hogyan lehetett volna bolondot látni abban, akinek utolsó szavánál a nap elsötétedett s a föld megremegett?... Longinus fölemelte szemét a keresztre, mintha kérdezni akarná a megfeszített Próféta: Milyen titok történt ma mennyben és földön?... Majd társaira vándorolt tekintete. A kemény büszke arcokon meleg részvét tükrözött. Tehát ők is éreznek valami szokatlanul. De hát ki ez az ember, akit egy napon diadalmas csodatevőként látott s most a kereszten függve félelembe ejti a lelkeket?

Es elkövetkezett az a perc, amikor a törvény értelmében meg kellett törni a kivégzettek csontjait. A katonák ösztönösen a két latornál kezdtek meg ezi a szörnű műveletet. Aztán lassan eltávolították azt a kis csoportot, a jambor asszonyok síró seregét, akik ott álltak a kereszt tövével.

— Hiszen már meghalt, kínlójáték — mondta az egyik asszony könyörögve.

A katonák egy pillanatra haboztak, de aztán egyik közülök felkiáltott: — Nem halt meg! Nézzétek csak, léleklük! Emelkedik a melle!

Mind odanézték s ebben a félhomálynak, mintha látták volna szíve működését. Erre az egyik katona odalépett a kereszthez és készült a csonttörésre, de Longinus félretolta. Most, ebben a pillanatban értette meg a Próféta szavait. Igen, azt akarta mondani, hogy te Longinus, egy napon a katonám leszel, ott fogsz állni a keresztlemnél, és akkor gyermeked gyógyításáért légy nekem egy szolgálatot, ments meg a kivégzésnek ettől az utolsó megalázásától...

— Bajlársak — mondta, — miért tekintünk mi is gonosztevőnek a zsidók királyát? Végtere mi rosszat tett nekünk, vagy bárki másnak?... Nem volt jó hozzánk rómaiakhoz is? És nemde látluk azt is, hogy utolsó felkiáltásánál elsápadt a nap és megrengett a föld? Ha azt hiszitek, hogy él, elvégezem, de így...

Fölemelle lándzsáját és egy erős dőfessel átszúrta Jézus szívét, amelyből vér és víz folyt ki.

Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék az írás:

— Csonlot nem fogtok törni benne.

Es ismét más írás mondja:

— Látni fogják, kit vertenek által. (Ján. 20, 33–37.)

Könyvekről.

PAKOCS KÁROLY: *A Júdás-misztérium*. Szent Bonaventúra-nyomda Cluj, 1938. Ára 30 Lei. 87 oldal.

A neves papköltő és író a legkényesebb kérdéshez nyúl ebben a kis művében: Júdás árulását és a Krisztushoz hűtlen papok kérdését tárgyalja komoly és mindvégig megrázó módon. Úgy látszik, Júdást az Úr Jézustól kapott hatalom (ördögűzés, gyógyítás) zavarta meg először, majd a kafarnaumi beszédnél (Oltáriszentség ígérete) inog meg hite, de nem hagyja el Jézust. Mikor Jézus egyre világosabban föltárja jövőjét (szenvedése, halála), Júdás teljesen elidegenedik Krisztustól és előkészíti rút árulását. Hasonlóképpen pártolnak el Jézustól azok a papok, akik hivatás nélkül, vagy a hivatás elhanyagolásával lélek nélkül végzik a papi szent teendőket. Szomorú példákkal igazolja állítását. Nemcsak a papi és a szerzetesi hivatalra kényszerülnek tanulhatnak belőle, hanem a szülők is...

REGNUM egyháztörténeli évkönyv. Közzéteszi: *A Magyar Katolikus Történetírók Munkaközössége*. 1937. Budapest. Ára 10 P. Megrendelhető: Dr. Ember Győző címén, Budapest, VII. Elemér-u. 39. Csekkszám: 53,700.

1934. óta működik a Kat. Történetírók Munkaközössége Szekffi Gyula egyetemi tanár irányításával. Olvasóinkat ebből a kötetből bizonyára érdekli Bálint Sándor dr. tanulmánya: Népünk imádságai. *Kisded Jézus litániáját* is megtaláljuk ezek között az imák között. Értékes tanulmányok egész sora van a kötetben.

Foch marsallt fölkérték, hogy intézzen buzdító beszédet egy nagy Erőnk forrása. atletikai versenyre készülő főiskolai sportegylethez.

A beszéd elhangzott s a végén, a közönség egy részének nagy ámulata tára ezeket mondta a híres francia tábornok:

— A legnagyobb megtiszteltetés vár rátok, de keményen meg kell dolgoznotok érte, s hogy ezt megtehessétek, menjetek a templomba és nézzetek az örökmécsre, amely ott világít Jézus Krisztus előtt, aki nélkül soha semmi eredményt el nem érhettek!

A Szentségi Jézustól kapunk erőt és világosságot. Mielőtt valamely munkába kezdenénk, kérjük tehát szeretettel és bizalommal az Údvözítőt segítségét.

Rendi élet.

PÉCS. Áldozatos munkálkodás az összes munkakörökben és elmélyedésre valló buzgó törekvés, lelkiükben voltak jellemzői az elmúlt 1937. évnek.

Lelkiükben a rendiköztség minden tagja igyekezett a legjobbat nyújtani. Körményeken, zarándoklatokon elmélyedéssel és lelkesedéssel mindenkor testületileg vett részt a rend s az adorálásokon is mindenkor szép számmal voltak képviselve testvéreink.

Ez idén is a december elsejétől 8-ig terjedő időben voltak a III. rend lelkigyakorlatai ft. Juvenál igazgató atya lelkes vezetése mellett, áldásos eredményt hozva az egész rendiközsége. Beöltözött rendi családunk öröme 9 nővér, szent fogadalmát pedig 7 nővér tette le.

Társadalmi téren főmunkakörök voltak: a szegények segítése, gondozása és a missziós ügy. A szegény-pénz gyűjtését a város területén nagyrészt rendi nővérek végezték el. 120 Szent Antal-szegény rendszeres gondozásban részesült. Ezenkívül 43-an naponta ebédet kaptak. Szent Antal napján külön ünnepi megvendégelésben részesültek kedves szegényeink. 213 szegény évközbeni és karácsonyi segélyben részesült. 132 iskolás gyermek pedig első áldozáskor és karácsonykor kapott támogatást. Kiosztásra került 514 ruha és fehérneműdarab, 52 pár lábbeli, 9010 kg. liszt és kenyér, 500 kg. hús, 104 kg. cukor, 1200 kg. burgonya, 1452 liter tej, valamint 16 q tűzelő.

A missziós munkakör is kedves működési munkaköre volt a kedves nővéreknek és testvéreknek. Áldásos

tevékenységet fejtettek ki. Bevétel 3027 P 73 fillér volt, s a lelkes buzgóság eredményeképpen még 30 értékes kölszer és gyógyszer-csomag küldetett ki Kínába P. Grácián részére. Külön kell megemlékeznünk a missziós szövetség 1000 tagjának szép működéséről, valamint az itteni zirci gimnázium diákjainak szép missziós tevékenységéről. A Szeráfi Collégium részére adományokból és előadásbevételekből befolyt 1373 P 28 fillér.

Dicséretes jó munkát végeztek a kedves nővérek az egyházi ruhakészítő munkában is. 22 buzgó lélek 165 munkanapon 637 drb. új és 98 drb. egyházi ruha javítási munkát készített Isten nagyobb dicsőségére. Hasonlóképpen szegény-ruha készítő és javító munkával is nagy ügyességgel foglalkoztak a kedves nővérek és az előző évekhez hasonlóan kiváló eredményeket értek el.

A könyvtárról is kedvező számolat adhatunk: 1802 kötet volt forgalomban.

Végül jóleső tudattal említjük meg, hogy az Eucharisztikus szentévre való kedves megemlékezésül a rendi templomunk új áldoztató rácsának elkészítési költségeinek fedezését vállalta magára. Hála legyen érte a jó Istennek, aki e szép gondolat megvalósulását megengedte.

Beszámolónk nem volna teljes, ha nem emlíkeznénk meg ft. Juvenál atyáról, akinek bölcs és előrelátó vezetése alatt sok terv megvalósulását látott napvilágot. Valamint a rendi kedves előjáró nővéréről, akinek fáradságteljes, radhatatlansága, ügybuzgalma és szeretete mindenkor értékes erőforrásul szolgált a rendnek. Külön említjük

meg rendiközségünknek többi működésének tagjainak dicséretes szorgalmát és tevékenységét.

Beszámolóink legyen útmutató a további munkára s a még megoldásra váró feladatok megvalósítására. Adja Isten, úgy legyen!

A KONGRESSZUSI IRODA ÜZENI:
Közeledik a kongresszus, közelednek a főünnepségek s igen sokan érdeklődnek a főünnepségeken való részvételről az üllőhelyekről stb. Az ünnepségek színhelyét körülvevő kordonon tagsági igazolvánnyal, utazási igazolvánnyal, vagy autólagsági jeggyel lehet átmenteni. Tribünjeggyel, üllőhelyjeggyel vagy autópark-jeggyel csak tagsági igazolvány, vagy utazási igazolvány felmutatása mellett lehet majd vállalni. A Hősök terén és a városligeti tó medrében a nyolc tribünön és egyébként összesen 137.046 üllőhely lesz. A Dunaparton 10.000 (hajókörmenet) és az Andrassy-úton szintén 10.000 üllőhely lesz. Az üllőhelyek árai: tribünbérlet 4 tribünjegy, (a Hősök terére, 1 üllőhely a Dunapartonra, 1 üllőhely az Andrassy-útra) 10 pengő. Számozott üllőhelybérlet ugyanerre a hat alkalomra 5 pengő. Napijegyek: tribünjegy a Hősök-terén 3 pengő, tribünjegy a tómederben 2 pengő, számozott üllőhely a Hősök-terén 150 pengő, számozott üllőhely a tómederben 1 pengő, üllőhely (számozatlan) a tómederben 50 fillér, üllőhely az Andrassy-úton 1 pengő, üllőhely a Dunaparton 1 P.

Autólagsági jegy és az autópark-jegy ára még pontosan nincs megállapítva. A bérletek hat darab kiszakítható jeggyel tartalmazó füzetlegyek lesznek. A jegyek a következő ünnepségekre szólnak:

Május 25-én délután a Hősök-terén megnyitó ünnepség.

Május 26-án délelőtt a Hősök-terén ifjúsági szentmise.

Május 26-án este a Dunaparton hajókörmenet.

Május 29-én délelőtt a Hősök-terén legálusi szentmise.

Május 29-én délután a Hősök-terén záróünnepség.

Május 30-án délelőtt az Andrassy-úton Szent Jobb körmenet.

A jegyek március 16-tól lesznek kaphatók a központban és a menetjegyirodáknban.

A DEBRECENI rendiközség működése az 1937. évben.

Tartottunk 1937. évben 8 tisztkari értekezletet, 11 havi tagértekezletet.

Május hó 6-án *Zadravecz István* püspök atyánk látogatta meg rendünket. Erre az alkalomra a rendi otthonba igen szép számmal jöttek össze a testvérek, hozzátartozók és ismerőseik. Püspök atyánk igen örült a szép számmal megjelent híveknek és igen szép és lélekemelő beszédet tartott Szent Ferenc Atyánk életéről és a ferences életéről, valamint a debreceni rendiközségről és annak áldásos működéséről, ezután áldást osztva, eltávozott.

Június hó 26-án pedig *P. Szabó Polikárp* vizitátor atya látogatta meg rendiközségünket. Ekkor ugyancsak szép számmal megjelentek a testvérek hozzátartozóikkal és ismerőseikkel. A rendes havi tagértekezletet is megtartotta a vizitátor atya. Június hó 27-én vasárnap d. u. a rendi otthon udvarán egy műsoros foglalt-délután volt; vizitátor atyánk ezen is jelen volt és igen jól érezte magát. Ezt a műsoros délutánt rendezte Szegedi Gyula testvérünk. Az előadásból befolyt tiszta jövedelem 30 P 08 fill. Ezen a délutánon lett kiosztva Szent Antal 18 szegénynek az önkéntes adományokból befolyt 36 P 84 fill. készpénz, 4 kg. liszt, 1 kg. zsír és 1/2 kg. szalonna.

Lindenberger János apostoli kormányzó úr Ó méltósága a nagytemplomban levő szükség-kápolnát a rendnek engedte át. A kápolna rendbehozatalára a testvérek önként adakoztak és adakoznak. Erre a célra december hó elején teaestet tartottunk. A december hó 26-án tartott és 1938. január hó 2-án közkívánatra megismételt műkedvelő előadásnak és teaestnek tiszta jövedelme 250 P. Ezt is a kápolna rendbehozatalára fordítjuk.

Múlt évi tevékenységünk: eladtunk 15.840 Szfv ujságot, 122 Isten Dalosait, 496 Ferences Közlönyt, 101 kat. missziós füzetet, 81 Kat. Figyelőt, 135 drb. K. Szt. Teréz Rózsakertje füzetet, 110 Szent Antal naptárt, 121 Papok szombatja füzetet, 19 pápai körlevél füzetet, 601 proletárok megváltása füzetet. Ezenkívül rászorult szegényeknek 96 esetben adtunk reggelit, 215 esetben ebédet, 116 esetben vacsorát, több szegény családnak és szegény gyermeknek adtunk használt és új ruhaneműt, valamint pénz és természetbeni adományt. A kínai misszióba 2 esetben küldtünk 21 kg. különféle anyagból csomagot, 17 esetben jegyepárokat figyelmezt-

tettünk, 81 esetben beteget látogatunk, kórházi betegeknek több imakönyvet, rózsafüzért, Szív-ujsgót és más lelki olvasmányokat adtunk, 21 esetben áttérésnél közreműködtünk.

Rendiköztségünk taglétszáma 58 régi, 3 új fogadalmas és 3 újonc. Összesen tehát 64 testvér.

Víg János. Kap. János
titkár.

VALLAJ KÖZSEG terciáriusai gyönyörűen sikerült színdarab előadásáról tesznek jelentést. Pálffy Erzsébet grófné, a Ferences Közlöny nagyértékű munkatársának egyik nagyon szép darabját adták elő: «Az égő várlán» című színjáték a missziós életből.

Az Eucharisztikus Szentévet akarják ünnepeltebbé tenni általa, mert kezdődött a darab az utolsó vacsora és a Getszemáni kert előjátékával. A darab ünnepélyes méltóságát a szereplők is igyekeztek méltóképen megőrizni és kifejezésre juttatni. Az előjáték után az első felvonásban, az utolsó vacsora két főszereplője tárgyalt a missziós életről. Utána álomban merült az egyik és a Lateráni palotában és a Kambalekben (Peking) a khán palotájában látta és hallotta a misszióban levőket, különösen Montekorvinói Jánost.

Szerkesztői üzenetek.

A TERCIÁRIUS FŐTITKARSÁGRÓL a szentföldi mű egyre fokozódó fejlődése miatt lemondottam. Így ezeket a teendőket egyelőre az illetékes rendtartományfőnökök intézik. Olyan komoly munka a Szentföld, hogy egész embert, sőt több embert kíván. Így sajnálattal, de kénytelen-kelletlen kérem kellett az országos Elnökséget, hogy engem ezen munkakör alól mentsen fel. Ez meg is történt. Ezután tehát csak egy időre a Ferences Közlöny szerkesztőségét látom el.

KÉRJÜK AZ EGYES RENDIKÖZSÉGEKET, idejében küldjék be a Ferences Közlöny számára adataikat és esetleg fényképeiket, hogy kis mozaikban bemutathassuk hazánk terciáriusainak életét a kongresszusi számban (májusban). A kisebb képek kliséi kb. 3 pengőbe kerülnek. Fontos lenne, hogy lehetőleg minél több működési körünket tüntessék fel a beszámolóik, cikkeik, képek. Az is nagyon kívánatos, hogy a legkisebb rendiköztség is jelentkezék, mert ak-

Az álomból való felébredés nagy kedvvel elhatározta, hogy ő is elmegy a pogányok megléítésére és mind a ketten együtt mentek Kínába. A második és harmadik felvonás a kínai apostolokodást mutatta le, ahogy a kínai ferences papok és apácák működnek Krisztus országának eljöveteléért, és üldözést, vértanúságot szenvednek. A darab nagy sikerrel ment.

A SZOLNOKI rendiköztségnek egy nővére: «Lucia». Már a neve is világoskodót, fényeskedőt jelent. Illegnek is ismerjük őt. Jó keresztény lélek, apostolokodása hősies Szolgálat dolgozó leány, aki vagyonilag ugyan szegény, de szeretete Isten iránt nálánál nagyobb. Kis jövedelmét megosztja a keresztgyermekével, és is kicsiny ruhásként készíti boldog örömmel. Elnézem alázatos, de örömteljes tekintetét és megkérdelem: «Hát kérem, ez a 105 éves keresztgyermekem». S úgy érzem, hogy ez a nővér hős, mert szeretete határtalan és boldog, ha valamiről lemondhat, és rosszul érzi magát azon a napon, amikor valami jó nem cselekedett. Önmegtágadó. Kézzel osztja apróságait, amit legtöbbször elfogadnak s ő pedig ekkor igazán boldog.

kor elkészítjük a kimutatást, hol és mennyi terciárius él. Kérdések ezek: 1. Hol? 2. Hány tag van: férfi, nő (újonc)? 3. Ki az igazgató és az előjáró és előjárónő? Működési körök (szakosztályok)? 4. Nagyobb események? 5. Könyvtár? 6. Lapok? (milyennek járnak?) 7. Van-e ifjúság? Szervezete? 8. Terveik? 9. Rendi otthon? 10. Intézmények? 11. Mit tennének a terciárius központi otthonért? 12. Mit ajánlanak a terciárius eszme érdekében? Beküldési idő apr. 14.

ELHALASZTHATÓ-E A FOGADALOM letétele? A vidéken élő terciáriusoknál fordulhat könnyen elő, hogy elmúlik az újoncév, és ők vagy komoly ok miatt vagy talán hanyagságból is elhalasztják a terciárius fogadalom letételét, rövidebb-hosszabb időre, pl. félévre, egy évre? A fogadalmat utólag is letehetik, ha ki nem jelentették, hogy nem akarják letenni a fogadalmat, és így újoncévük megcsúszhat, nem tekintik. Hasonlóképpen marad terciárius, vagy rendi

... aki feledékenységből, lusa-
... ből vagy kénytelenségből bizo-
... (engedély nélkül) a rendi
... (korda és skapuláré) nem
... Megfosztja magát azonban
... szor kényelemtől és könnyen elveszíti
... Akkor pedig csak a neve
... de lelke távol áll Szent
... Szeressük a kordát, mert
... Viseljük szívesen a
... mert folytonos védelmet
... a világ elpuhultsága ellen. A
... nem törődömség ellenkezik Sze-
... Atyánk szellemével. És ő az üres-
... és elpuhult télenkedőket igyek-
... rendjéből eltávolítani...

Terciáriusok az Úr asztalánál és az apostolkodás terén.

CONTARDO FERRINI egyetemi ta-
... napirendjének első pontja a
... volt, lehetőleg szentáldozás-
... A kora reggeli órákban ment
... mindig templomba, és ha megszó-
... lalt áldozásra a csengő, oly áhitattal
... és alázattal járult a Szentség vételé-
... bez, hogy a hívek nem tudták le-
... renni róla csodáló tekintetüket.

JÁGEN JEROMOS berlini bankigaz-
... gató († 1919.) napiáldozó volt.

WESTERMAIER freiburgi egyetemi
... mondottak 1933-ban bekö-
... vezett halálakor: «Az imádkozó
... tudomány megtestesítője volt. Gyak-
... ran áldozott. Aki őt az áldozatórács-
... nál és utána imádkozni látta, szinte
... gödömbent, hogy ezen az emberen
... mennyire kifejezésre jutott Isten je-
... lenlétének és nagyságának átélése.

SEISI JÁNOS terciárius testvér
... mint napiáldozó az Oltáriszentségben
... látta minden baj egyedüli gyógy-
... szerét. Egyszer a munkásoknak tar-
... tott szónoklatában mondta: «Az Eu-
... charisztia volt és lesz is mindig az
... az aranyvezeték, amely a két szélső-
... ságság táborát, az előkelőket és az egy-
... szerűeket, a szegényeket és a gazda-
... gokat összeköti. Az Eucharisztia az a
... hid, amely a nagy szociális mélységet
... áthidalja, amelyen az aranyakkal kér-
... kedő autó és a szegény munkás az a
... a tárgyijával egymást barátságosan
... kösszönte összetalálkozik».

SZENT PASZKÁL LITANIA. Egy
... talmánál élő és magát megnevezni
... nem akaró kedves magyar ferences
... testvérünk, a közelgő Eucharisztikus
... Világkongresszus alkalmából áhitatra
... teltő litániát irt az Oltáriszentség

H Ű S V É T Ű N N E P E R E kívánunk
kedves testvéreinknek és olvasóink-
nak boldog Allettűjt! Zengjen föl
lelkünkben az a diadalmas ének,
amely meghozza Jézus békéjét a mai
világ zürzavara közt is! Mi legyünk
bátrak és haladjunk hűen fölfelé sze-
ráfi Atyánk meredek ösvényén!

MIKOR A MAGYAR FERENCESEK
KÍNÁI MISSZIÓJÁT FÜGGETLENI-
TETTE a Szentszék, hálásan mon-
dunk köszönetet terciárius testvé-
reinknek, mert nemcsak imájukkal,
hanem áldozatos munkájukkal és
adományaikkal is nagyrészt ők segít-
tették ezt elő.

lisztelelet előmozdító mozgalmak stb.
védőszentjéhez, Szent Paszkálhoz.
Testvérünknek ezúton mondunk kö-
szönetet a kedves gondolatért. A li-
tánia nyomatásában meg fog jelenni
a jövő hó folyamán s reméljük, hogy
a terciáriusok szeretettel és lelki ha-
szonnal fogják imádkozni.

SPANYOL TERCIÁRIÁK. Egy ter-
ciárius varrónő szegényes kis házá-
ban több napon keresztül rejtekhe-
lyet talált nyolc szerzetes, akik közül
az egyik súlyos beteg volt.

Egy másik terciárius nővér hóna-
pokon keresztül rejtegetett házában
szerzeteseket, nem törődve a felfede-
zés állandó veszélyével. Egyszer az-
tán két pap el akarta hagyni házát,
mert félték, hogy a kommunisták
elfogják és kivégzik miattuk a házi-
asszonyt.

— Mielőtt Önöket elfogják, fogja-
nak el engem — válaszolta az asz-
szony bátran és nem engedte el őket.

GINO BARTALI, az olasz kerék-
párbajnok buzgó terciárius és élénk
részlvesz szülővárosa, Firenzez vallási
életében.

A népszerű sportember terciárius
testvérei körében kihallgatáson volt
Öszentségénél is és a pápa különös
áldását adta reá.

Ismeretes róla, hogy a nagyobb
versenyek alkalmával nyert készpénz-
díjazások egy részét minden alka-
lommal átadja jótékony célra Milánó
püspökének.

H Ű S V É T Ű N N E P É N szenttéavatja
a Szentatya Hortai Szalvátor feren-
ces laikustestvérünket Bobola András
S. J. atyával és Leonardi János rend-
alapítóval együtt.

LINKE URI DIVAT

MARGIT-KÖRÚT 51. SZ.

Atrium mozgó mellett!

TELEFON: 153-719.

Férfi fehérneműek, divatcikkék,
pyjamák, házi kabátok, nyakken-
dők, zsebkendők, stb. nagy válasz-
tékban olcsó és jó minőségben.

Hozott anyagból fehérnemű
varrását is vállalom.

Hirdetés

Lenkei Lajos Béla

ÓRÁSMESTER, ÉKSZERKÉSZ

BUDAPEST, II.,

MARGIT-KÖRÚT 18 SZÁM.

Ezüst, aranyékszerek, órák

Olcsó húsvéti

ajándéktárgyak

Órajavítások jótállással!

Alapítási év: 1903.

TRUNKHAHN SZÖVEI
ÖNMAGÁT AJÁNlja...

*Közvetlen
a gyártólvasároljon
gyapjúszövetet!*

KÉRJEN MINTÁKAT
TARTÓSSÁGI GARANCIA

ELADÁS: IV. PROHÁSZKA OTTOKÁR-U. 8. VI. TERÉZ-KRT. 8.

MAGYARORSZÁG KATOLIKUS KÉZBEN LEVŐ EGYETLEN POSZTÓGYÁRA!

Ápoljuk a jó zenét! Zene ápolás — lelki ápolás
Közismert és a legjobb

Harmóniumok

nemes orgonahanggal házi használatra, iskolák-, dalárdák-, templomoknál.
Magyarországban vezető harmóniumcég, legnagyobb harmóniumraktár:

Hörl Nándor

Budapest, II., Török-utca 8. szám.

Telefon: 516-52. — Fizetéskedvezmény! — Sürgőnycim: Harmónium-Hörl.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős: P. MAJSAI MÓR O. F. M. szentföldi bizt.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, XII., Heinrich István-utca 3.

Kiadótulajdonos: A Kapisztrán Szent Jánosról nevezett terences rendtartomány.

Kapisztrán-nyomda Vác.

Printed in Hungary. Művezető: Farkas Károly.

Terciárius naptár 1938 április hóra.

1. Elsőpéntek. TBvil az önfelajánlásért.
4. Fil. Szent Benedek I. r. hv. TBvil.
10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. ÁF. Ugyanaznap fogadalom megújítása. TB.
17. Húsvét. ÁF. TBvil.
23. Assisi Boldog Egyed I. r. hv. TBvil.
24. Sigm. Szent FidéI I. r. hv. TBvil.
25. Szent Márk (könyörgő nap) stációs búcsú.
28. Boldog Luchézius, első terciárius. TBvil.
30. Cottolengói Szent Benedek-József III. r. hv. TBvil.

Erénygyakorlat erre a hónapra: A kövek fognak kiáltani . . . És valóban elnémitathatatlanul hangzik Jeruzsálem romjainak szava! Érted, mit mondanak? . . . Dicserned, magasztalnod, szeretned és áldozatok árán is követnek kell isteni Üdvözítődöt! . . . Hallod, mit sóhajtanak? **Jézus egyedül** vonul és alig akadnak kitartó követők! Nem veszed észre, miért porlanak szét? . . . Mert: zivéd érzékellen kapuja zárva. Neki töviskorona szorítja fejét, te pedig miken jártatod eszed?

Terciárius naptár 1938 május hóra.

4. Szent József oltalmának ünnepe. TBvil.
6. Első énteki önfelajánlásért. TBvil.
17. Bailon Szent Paskál I. r. hv. TBvil.
18. Szent Félix I. r. hv. TBvil.
19. Szent Teofil I. r. hv. TBvil.
20. Sziénai Szent Bernardin I. r. hv. TBvil.
21. B. László, Viterbói B. Krispin és Vivaldus I. és III. r. hv. TBvil.
23. B. Bertalan, Benvenut és Gellért I. és III. r. hv. TBvil.
23. 24. 25. Keresztjáró napok.
26. Áldozócsüörtök. ÁF. TB.
30. Szent Ferdinánd király III. r. hv. TB.

Erénygyakorlat erre a hónapra: Az Anvaszenlegyház május 31-én ünnepli Szűz Máriát, mint minden kegyelem kieszközölőjét. Rendünk történetéből is ismerjük, mennyi kiváltságot szerzett a Szűzanya közbenjárása a szeráfi családnek és így az emberiségnek is (pl. Porciunkulai Búcsú). Ezért tiszteljük Öt ezzel a szép címmel: **A Szeráfi Rend Királynője. Mi valóban a Szűzanya családja és gyermekei vagyunk!** Vigyázzunk tehát, hogy erénye, lelkülete tükröződjönek rajtunk. Nem méltó terciárius, akinek szívében és ajkán, de még inkább életében nem lüktet máriás szeretet!

TB — Teljes búcsú csak a rendieknek. TB vil. — Teljes búcsú a világiaknak is. ÁF = Általános feloldozás teljes búcsúval.

A Ferences Közlöny előfizetési ára:

Magyarországon negyedévre 0'90 P, Romániában és Csehszlovákiában egy évre 5'— P, Jugoszláviában egy évre 50 dinár, Amerikában egy évre 1'50 dollár.

Egyes szám ára: 30 fillér.

Lapzárta minden hó 12-én. — Megrendeléseket, reklamációkat a FERENCES KÖZLÖNY kiadóhivatala címére: Budapest, XII., **Heinrich István-utca 3-5.** kéziratosokat és a lap szemleli részére vonatkozó leveleket pedig a FERENCES KÖZLÖNY szerkesztősége címére ugyanoda kell küldeni. — Kéziratokat nem adunk vissza. Lapunk közleményeit, cikkeit csak a szerkesztő külön engedélyével szabad más lapban megjelentetni, akkor is csak lapunkra való hivatkozással.

Postatakaréki befizető lapunk száma: 51.581. Telefon: 165-626.